

CULORI DE TOAMNĂ

Cuprins

Clubul de lectură al părinților

1. Creații proprii

Rusty Lake- Mara Tărăbuță

Suc de pere cu maimuță- Eduard Covaș

Toamna lui Hazel – Natalia Roșu

O aventură de toamnă – Eric Stoicescu

Amintiri din vacanța de vară – Alexandru Olteanu

Amintiri din vacanța de vară – Raisa Radu

Amintiri din vacanța de vară - Ilinca Bădoi

Frumusețea toamnei – Mara Miloș

31 – Robert Tepebag

O poveste altfel – Anastasia Cristian

Viața lui Camille- Maria Cristescu

Flacăra Magică din Landerges –Sofia Pușcașu

2. Legende

Legenda vântului – Răzvan Simion

Legenda soarelui și a lunii- Anastasia Cristian

Legenda porumbelului gulerat și a guguștiucului – Patrick Kovari

Păstrătoarea timpului - Sebastian Barbu

Cuprins

3. Rețete de toamnă

Plăcintă cu dovleac – Vlad Ioniță

Biscuiți cu dovleac- Iris Tudor

Chec- Tudor Ciocănescu

Healthy Smoothies & Shakes – Carina Chivaru

4. Documentare

Melcii sunt extraordinari - Iosif Ungureanu, Diac

Rebeca Gabriela și Vladimir Olaru Cristian

*Culesul viilor - superstiții și obiceiuri de toamnă la
români – Daria Calcișcă*

Cinecitta- Mara Miloș

Pasiunea mea- Maria Constantin

5. Projekte Auf Deutsch

Mein Tag - Erstellt von Andrei Daniel Duican

Über mich -Erstellt von Mihnea Toma

Das bin ich - Erstellt von Ștefan Burghilea

*Hallo Luiza! -Erstellt von Sofia Pușcașu und
Ana Maria Dragomir*

Cuprins

5. Projekte Auf Deutsch

Ich -Erstellt von Rareș Nechita

***Herbstferien in Deutschland -Erstellt von Natalia
Roșu und Ioana Bodean***

***Was möchtest du heute Nachmittag machen? -
Erstellt von Andrei Drăghici***

Mein Nachmittag - Erstellt von Alexandra Anton

***Die Schnecke - Erstellt von Iosif Ungureanu und
Rebeca Gabriela Diac***

Oktoberfest -Erstellt von Ingrid Toma

6. Artiștii de la SEB

Clubul de lectură al părinților

În data de 21 octombrie 2024, Școala Gimnazială SEB a găzduit prima întâlnire a **Clubului de Lectură** dedicată părinților școlii. Întâlnirea s-a desfășurat în **Biblioteca școlii**, un spațiu generos, special amenajat, în care cititorii sunt invitați parcă să mai zăbovească puțin pe tărâmul fanteziei.

Într-un **decor în culorile toamnei**, alături de aroma ceaiului cald care a încălzit atmosfera, doamna **profesor de limba și literatura română, Andrada Nenciu**, ne-a invitat să reflectăm asupra nuvelei „**Metamorfoza**”, scrisă de **Franz Kafka**.

Discuțiile interesante, elementul ludic, invitația de a descifra simboluri, au fost doar câteva dintre elementele care ne-au purtat pe aripile lecturii.

- M-am simțit **recunoscătoare** că am avut ocazia de a participa la această reuniune. În calitate de psiholog, am propus celor prezenți să reflecteze asupra **nevoilor personale** și asupra modalităților în care își pot împlini aceste nevoi (*găsirea unor resurse, solicitarea sprijinului, tehnici de relaxare, ș.a.*).

Într-un cadru securizant, participanții au împărtășit gânduri, idei, preocupări comune sau personale și au găsit chiar unele soluții concrete la situațiile pe care le-au expus.

Cu speranța că aceste întâlniri vor deveni o tradiție și că vor reuni cât mai mulți membri ai comunității vă invităm să răspundeți prezent următoarei sesiuni care va fi lansată în curând.

**Profesor, Psiholog,
Iulia Bobaru**

Structura clubului

Școala Gimnazială SEB și-a propus ca în anul 2024-2025 nu doar elevii să beneficieze de activități variate și distractive, ci și părinții. Astfel, a luat naștere ideea unui club de lectură pentru părinți, un club la care participanții citesc din vreme o carte propusă, analizează conștient ideile textului și intențiile autorului și, mai apoi, se întâlnesc pentru a discuta totul într-o atmosferă relaxantă.

Întâlnirea a fost structurată în două părți: discuții libere pe marginea textului și interpretarea simbolurilor prezente în nuvelă.

Astfel, participanții au extras inițial citate relevante din text, care au fost ulterior contextualizate și comentate. Mai jos, regăsiți câteva exemple folosite:

- „Mama[...] aruncă mai întâi o privire tatălui, împreunându-și mâinile, apoi făcu doi pași spre Gregor și se prăvăli grămadă, cu fustele înfoiate în jur, în timp ce fața ei, căzută în piept, nu se mai vedea deloc. Tatăl strânse pumnul cu o mutră dușmănoasă, de parcă ar fi vrut să-l izgonească îndărăt, în camera lui...”

- „Lăsați-mă să intru la Gregor, la bietul meu băiat nefericit ! Nu pricepeți că trebuie să mă duc la el?", Gregor se gândi, că poate n-ar fi rău dacă mama ar veni înăuntru, firește nu în fiecare zi, dar măcar o dată pe săptămână; ea înțelegea totul mult mai bine decât Grete care, cu tot curajul ei, nu era decât un copil și care, de fapt, nu-și asumase această grea povară decât, poate, doar din ușurință copilărească.”
- „Mărul rămase înfipt în carnea lui amintire palpabilă întrucât nimeni nu îndrăznise să-l scoată de-acolo ; iar grava rană, de pe urma căreia zăcu mai bine de o lună, părea să-i fi amintit chiar și tatălui său că, în ciuda tristeii și

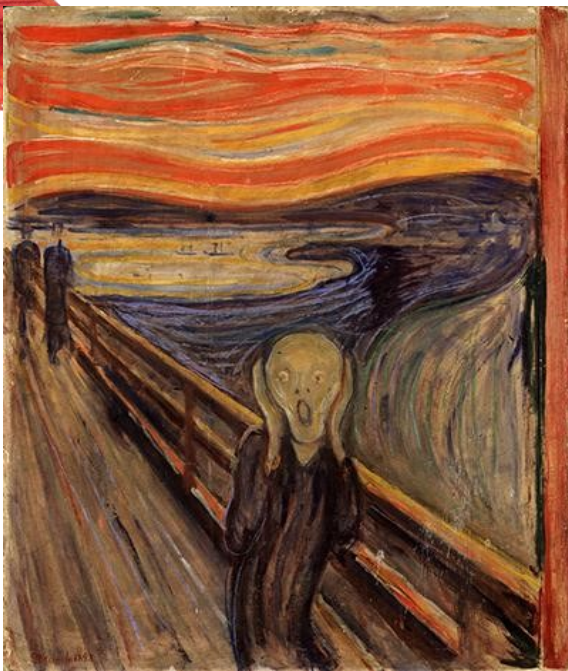
respingătoarei forme actuale, Gregor era totuși un membru al familiei, pe care nu-l putea trata ca pe-un dușman, și că datoria familiei era să-și înfrângă dezgustul și să-l tolereze, pur și simplu să-l tolereze.”

- „Tot ceea ce nu-și afla întrebuințare, pentru moment, era aruncat pur și simplu în camera lui Gregor, de către femeia de serviciu, care era totdeauna grăbită.”
- „Gregor mai înainta puțin, cu capul cât mai aproape de podea, încercând să-i întâlnească privirea. Oare era doar un simplu animal, când muzica îl emoționa atât de profund ? Avea impresia că descoperă, în fine, calea către hrana necunoscută, pe care o dorea atât de mult.”
- „Dar cum ar putea să fie Gregor ? Dacă ar fi fost el, ar fi înțeles de mult că nu e posibilă conviețuirea între oameni și astfel de animale și ar fi plecat de bunăvoie.”

- „După aceea ieșiră tustrei, împreună, din apartament, lucru care nu se mai întâmplase de luni de zile și porniră cu tramvaiul electric spre marginea orașului, la iarbă verde. Vagonul cu care mergeau era scăldat de un soare călduț.”

Ulterior, participanții au asociat diferite simboluri folosite de Kafka (mărul, ușa, vioara, hainele, gândacul etc) cu opere de artă celebre pe baza unei idei comune, a unei opoziții sau chiar a emoției transmise:

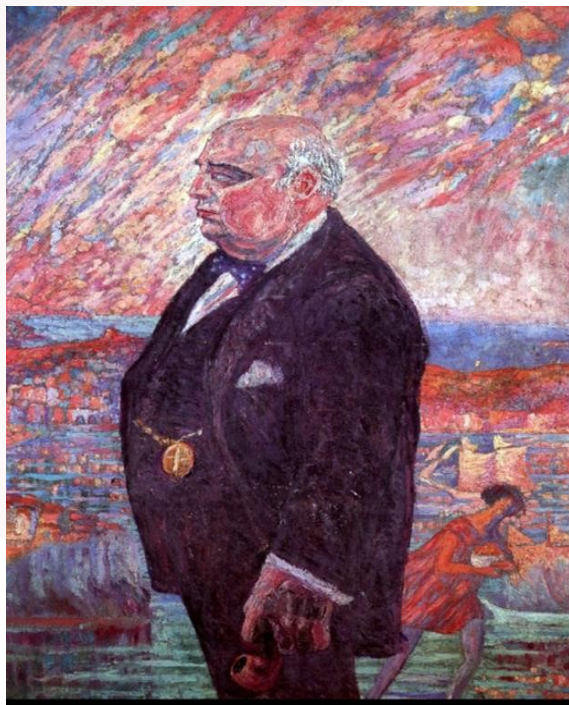
Strigătul- Edvard Munch

Michelangelo -Pieta

Căderea omului de Rubens

**Portretul tatălui meu de
Salvador Dali**

Prof. Andrada Nenciu

CREATIVE

SEB

I. Creații proprii

Rusty Lake

Introducere Lacul Ruginiu

Lacul Ruginiu. Un loc în care să-ți eliberezi mintea, se zicea. În care să reflectezi asupra prezentului, trecutului și viitorului, se zicea.

Nu știu ce s-a întâmplat, nu știu cum am ajuns aici, în această mică căbănuță de pe malul lacului. Această căbănuță a cărei singure ieșiri era prin lac. Tot acest domeniu îmi face pielea de găină. Nu știu de ce, dar simt că mă privește cineva, cineva răuvoitor, pe care nu îl văd. De fapt, dacă stau să mă gândesc, chiar este o prezență aici, o văd la geamul căbănuței câteodată, seara, supraveghindu-mă. O vizualizez ca pe o umbră, una cu ochi care se uită parcă prin mine, albi și pătrunzători.

Sunt bucuroasă că măcar am găsit aceste foi de hârtie și un creion. Dacă vede cineva, oricine, aceste însemnări, să trimită ajutor. Sunt blocată aici. Ceva, cineva, o prezență, mă împiedică să plec.

De azi, încep să scriu jurnal și poate voi reuși să scap din locul acesta, din cabana asta părăginită.

Ziua 2 la Lacul Ruginiu

M-am trezit. Am dormit pe jos, pentru că nu am pat. De fapt, nu prea am dormit. Chiar dacă încercam să dorm, umbra de care v-am zis se plimba cu degetele-i ascuțite și întunecoase de-a lungul spinării mele, obligându-mă astfel să stau de gardă noaptea.

Am uitat să vă zic. La început, credeam că Lacul Ruginiu (Rusty Lake) este doar un univers inventat. O prietenă bună mi-a zis mai demult de o serie de jocuri, toate înâmplându-se la Rusty Lake. Mi se părea o serie tare, așa că, firește, am încercat-o, îndrăgostindu-mă pe loc de ea. Am terminat unul, două, trei...ZECE jocuri! Atât de mult îmi plăceau, încât am încercat, împreună cu alte două prietene, să înțelegem sinistrul univers „Rusty Lake”. Foarte sinistrul univers „Rusty Lake”. Nu m-aș fi gândit niciodată că dacă știi prea multe, te găsești în curând chiar în jocul acela atât de drag, și pentru care ai petrecut atâtea nopți treaz ca să înțelegi povestea acestuia.

Așa s-a întâmplat. De unde să știu eu că așa ceva este posibil? Pur și simplu, după ce m-am culcat, am simțit, deodată, că nu mai sunt pe patul meu de la Ikea, ci pe podeaua murdară a căbănuței.

Totuși, deși am jucat jocurile acelea, parcă nu îmi mai aminteam nimic din ele. Absolut nimic. Iar acum nu știu, deci, ce să fac să scap de-aici. Și nici cum să fac față acestei creaturi misterioase care nu mă lasă să dorm.

Ziua 3 la Lacul Ruginiu

Tot nu am dormit azi-noapte. M-am uitat pe la ora trei dimineața, cred, pe geam, și am observat că cerul era roșu-ruginiu, la fel ca lacul. Luna, și ea roșie, se reflecta în lac ca într-o oglindă și dădea naștere și altor umbre care nu se aflau acolo, pe lac, când era lumină afară. Din lună, parcă curgea sânge, care picura în stropi mari în lacul pe malul căruia mă aflam.

Stai un pic. Parcă îmi amintesc de locul acesta. Este o parte dintr-unul dintre jocuri, partea care m-a speriat cel mai tare...însă tot nu îmi amintesc ce trebuie să fac.

Acum, când scriu, este lumină pe cer, dar soarele este acoperit de o ceață groasă, din care abia se ivesc niște vârfuri negre de copaci, din pădurea de pe celălalt mal al lacului. Nu m-aș duce acolo niciodată. Parcă de-acolo vine tot sinistrul acestui loc, împreună cu umbrele șerpuitoare pe care le văd seara. Ar trebui să încerc măcar să ațipesc. Cum totul pare încă amortit, fără umbre și lucruri sinistre, poate voi izbuti.

Ziua 4 la Lacul Ruginiu

Ce mi se întâmplă? Ceva e nelalocul lui. Astăzi am deschis sertare, pe care nu le observasem de altfel înainte, și am găsit niște roțițe ghimpate care înclin să cred că aparțineau unui mecanism complicat. Însă partea bizară este că nu mă mișc eu, ci altcineva îmi controlează fiecare mișcare, fiecare mușchi din corp, cineva pe care, de altfel, nu-l văd...

-Bună, Liza Vandermensen. Să nu mori!

Incredibil! Nu am scris eu asta, pentru că eu am văzut doar cum a apărut, de nicăieri, pe hârtia aceasta. Într-adevăr, mă cheamă Liza, mai exact Eliza. Însă nu și Vandermensen. Numele acesta sună Belgian.

La început, când abia ajunseseam, amețită, aici, am găsit un fluturaș pe care scria cu litere mari, medii și mici:

„Rusty Lake Mental Health & Fishing”

Iar pe spate scria:

„A place to empty the mind, to reflect on the present, past, and future”

Acest loc monoton nu ar putea niciodată să îmi golească mintea, mă preocupă prea mult umbrele din jurul meu, și numai pe ele le am pe conștiință.

În următoarea jumătate de oră am deschis și alte sertare, toate verde-pal. Am găsit încă cinci roțițe ghimpate, o rangă, și un pachet de chibrituri. Fac ce trebuie făcut; introduc roțițele în mecanismul ruginit de pe perete (abia l-am găsit), folosesc ranga pe o scândură ușor desprinsă din perete, unde găsesc o altă roțiță ruginită pe care o fixează cu mare greutate în mecanism. Cum v-am zis, nu știam dinainte ce trebuie făcut. Acel cineva care mă controlează a făcut aproape totul de când a început să îmi controleze mușchii. Ceea ce a început cu un banal mesaj pe o hârtie, s-a transformat în terminarea greului mecanism (respectiv mecanisme, au fost mai multe).

Însă acum nu mai e ca la început. Lucrurile devin din ce în ce mai sinistre, mai bizare, mai neobișnuite. Din lună pare că picură mai multe picături ruginii, iar lacul este mai întunecat. În jurul meu, văd foarte multe musculițe negre, care arată de parcă ar alcătui, împreună, substanța umbrelor. Pe pereți, modele întortocheate încep să danseze un dans macabru. Nu înțeleg deloc ce se întâmplă.

Un lucru curios este că, de când am ajuns aici, nu m-am uitat nici o secundă spre pontonul care dădea spre lac, cel care pleca din cadrul ușii. Și poate că așa a fost mai bine...

Va urma...

Tărăbuță Mara, clasa a VI-a

Capitolul I

Suc de pere cu maimuță

-Scurgere de aer în sectorul B6 !-Scurgere de aer în sectorul B6 !-Scurgere de aer în sectorul B6 ! spuse calculatorul de bord a 110-a oară trezindu-l în sfârșit pe Cooper.

-S.C.N. sigilează sectorul B6 de sectorul B5 și, te rog frumos, oprește alarma aia că mă surzești.

-Sector B6 sigilat, răspunde calculatorul oprind alarma.

-S.C.N. vreau un raport al pagubelor. Cum stăm cu armele ?

-T.A.M.-ul (adică Tunul cu Accelerare a Masei, pentru cei neinițiați în ingineria cuantică avansată) este 100% încărcat, dar am pierdut conexiunea și nu poate fi folosit, mitralierele de calibru mic sunt funcționale, iar restul armelor nu răspund, zise S.C.N.

-Bine...ezită Cooper. Vom ejecta sectoarele distruse dacă este neapărat, până atunci le folosim ca scut.

-Dar cu motoarele cum stăm ? adăugă acesta așezându-se pe scaun.

-Propulsoarele ionice sunt nefuncționale, motorul warp este neîncărcat și aproape nu mai este combustibil pentru propulsoarele cu hidrogen, răspunse calculatorul pe un ton mult prea vesel având în vedere situația.

-Am înțeles...spuse gânditor Cooper ca pentru sine. Transferă energia de la T.A.N. la motorul warp și du-ne la cea mai apropiată stație spațială. Scapă de pe acum și de acele sectoare distruse deoarece momentan ne îngreunează și nu cred că vom avea nevoie de ele.

-Am înțeles, răspunse calculatorul executând ordinele.

-A, un ultim lucru, adăugă Cooper. Știi unde este acum aparatul Super Suc 2000 ?

-Da. A căzut pe scări și este în sectorul A3. -Mulțumesc S.C.N. ! răspunse Cooper plecând în jos pe scări. El găsi aparatul Super Suc 2000 zăcând undeva, în apropiere punții secundare de comandă, vorbind singur despre cât de grozavă este noua aromă de șoșon cu curry și pepene. Cooper ridică aparatul și băgă o monedă de 0.60y (Yn-ul este moneda oficială a Coaliției Intergalactice a Căii Lactee începând cu anul 3089).

-Un suc de mere cu umbreluță te rog, îi spuse acestuia mașinăriei.

-Am înțeles, răspunse Super Suc 2000. Un suc de pere cu maimuță, vine acum ! Aparatul scoase niște sunete iritante și din fanta acestuia ieși, destul de amețită, o maimuță udă ce mirosea a pere.

-Nu-i de mirare că a fost interzis în 17 sisteme solare, zise Cooper uitându-se la maimuță cum își descoperea degetele năucită.

Capitolul II

Un nou pasager

Cooper lăsa maimuța pe navă să se usuce și intră pe stația spațială. Pe holuri se plimbau grăbiți tot felul de extraterestri și diferitele ecrane de pe pereți te orbeau cu reclame la lucruri de care nu aveai nevoie, dar le cumpărai oricum. După ce plăti pentru combustibil și pentru o echipă de drone care să îi repare nava, Cooper se învârti mai multă vreme prin nava lui neștiind unde să meargă și se întoarse pe stația spațială, la bar.

Acolo își luă un suc de mere cu umbreluță și se uită la știri :

-În zilele trecute gruparea Durula a unor rebeli Dalani a pus în mișcare o lovitură de stat împotriva guvernului Dalan și a declarat război asupra Coaliției Intergalactice a Căii Lactee, spuse prezentatorul de la știri.

-Ce ?! Deci, ei mi-au atacat nava ! răbufni Cooper.

-Da, nu știai ? Călătoria prin spațiu tocmai a devenit și mai periculoasă, îi spuse un Gobo din cealaltă parte a barului.

-Și ție ți-au distrus nava ? îl întreabă Cooper.

-Nu, nu. Eu am venit aici cu Metroul Interstelar. Eu sunt Daq Gab. Tu ?

-Încâtat de cunoștință ! Eu sunt inginer al CICL, divizia de tehnologie, Cooper Johnson și am o maimuță care miroase a pere în navă.

-Are un nume ? îl întreabă Daq.

-Cine ? răspunse Cooper.

-Maimuța.

-Mă gândeam să îi spun Frank, dar și Fred sună bine.

-Eu aș alege Fred, spuse Daq sorbind din băutură.

Cooper se uită uimit cum Daq luă culoarea băuturii sale. Acest fenomen i se petrecea oricărui Gobo când bea ceva deoarece sunt o specie gelatinoasă și orice lichid înghițit le va altera temporar culoarea.

-Știi...Eu am nevoie de transport până la Korus să vizitez un prieten și dacă nu te-ar deranja să mă iei și pe mine...spuse Daq cu jumătate de gură.

-Sigur, de ce nu...Nava mea este încoace, spuse Cooper. Vino !

-Mulțumesc mult ! zise bucuros Daq.

Cooper și Daq merseară la nava lui Cooper și intrară pe punte :

-S.C.N. mi-ai uscat maimuța ? întrebă Cooper.

-Da. Maimuța este acum uscată, răspunse calculatorul.

-Bună, maimuțico ! spuse Daq.

-S.C.N. setează direcția către Korus, îi spuse Cooper calculatorului.

-Direcție Korus, durată călătorie 8 zile.

-Ce scaune confortabile! spuse Daq absorbind un scaun și astfel apăsând toate butoanele.

-Știu, nu-i așa ? spuse Cooper încercând să prindă diferite schițe și foi care acum zburau prin aer deoarece ventilatorul era dat la maximum.

Covaș Eduard, clasa a VI-a

Toamna lui Hazel

Hazel fugea cât o țineau lăbuțele! Vulpea o fugărea de mult timp. Spera ca vulpea să abandoneze urmărirea, dar se pare ca era înfometată. O alergase prin toată poiana. Vulpea știa că trebuie să n-o lase pe veverița să ajungă la copacii roșiatici care împrejmuiiau poiana. Se alergau în cercuri, în zigzag și în toate felurile posibile. Alergatura ținuse o jumătate de zi... amândouă obosiseră. Vulpea îi tot tăia calea ca să nu ajunga la copaci.

Ooo, ce bine! Hazel a reușit să ajungă la Stejarul cel Batrân, în care avea scorbura, iar vulpea, sleită de puteri a luat-o în altă direcție, în căutarea altei prăzi. Uriașul și bătrânul stejar avea două scorburi: una mare, pe care Hazel o folosea drept cămară și una mai mică, unde ea dormea. Era cel mai înalt stejar din padure, dar nu depășea marii brazi. Lângă stejar, la 10 sărituri de veveriță (cam la 5 metri) era un iaz, de unde Hazel și alte animale care

trăiau în pădure beau apă.

Deja Hazel își făcuse provizii, cam un sfert din scorbură a reușit să o umple cu ghinde. Dar timpul trecea repede, frigul se instalase și Hazel încă explora pădurea. Așa că, după ce scăpă cu viață de vulpe, Hazel se puse pe treaba și culese alune, ghinde și castane pe care le depozita în cămară. După ce scorbură era deja umplută pe jumătate, Hazel pleca în căutare de mușchi din care să-și facă culcușul mai comod. Hazel știa că mușchiul creștea de obicei pe brazi, așa că se duse la Bradul cel Înalt și luă mult mușchi și îl duse la scorbură. Apoi mai luă niște mușchi pe care îl înmuie în apa iazului, captând apa în el și având astfel o sursă de apă în perioada iernii.

Tot umblând în lung și în lat, Hazel a descoperit cât de înaintată era toamna: aproape toate frunzele erau pe jos sau își schimbaseră culoarea în galben, roșu sau portocaliu, ziua se scurtase, ciripitul dispăruse, iar câțiva dintre prietenii ei se pregăteau și ei pentru hibernare. Lui Hazel i se schimbă și puțin culoarea blănii, îi apăruseră niste smocuri de blană la urechi, ca să-i țină de cald în anotimpul rece și semn că se apropie vremea friguroasă.

Așa își petrecea Hazel o zi de toamnă!

Natalia Roșu, clasa a V-a

O aventură de toamnă

Într-o pădure, animalele trăiau împreună și se înțelegeau de minune, își discutau problemele la anumite întâlniri. Acestea erau convocate o dată pe lună. În luna octombrie, ariciul detectiv Holmes s-a dus acolo plictisit, deoarece nu mai avea cazuri.

Ursul începu adunarea prin a mulțumi tuturor vietăților pentru că au venit la întâlnire și își începu discursul: „Anul acesta a fost secetă, deci am avut puțină mâncare. După cum am văzut în ultimele zile, vremea este foarte rece. În acest an va trebui să ne ajutam unii pe alții, dar se vede deja că unii nu vor. În ultima săptămână din depozitul comun au dispărut cantități imense de frunze și mâncare. Cineva le-a luat fără să se gândească și la noi, restul. Cu acest număr de frunze pe care îl avem doar jumătate dintre vietuitoare își pot face culcusuri confortabile - se aude un freamăt general – „Știu, știu ca nu vă convine, dar aceasta este situația. Hoțul trebuie prins, altfel vom avea de suferit cu toții! ”.

Holmes fu fericit, deoarece acum avea un caz nou de rezolvat. Se hotărî să înceapă investigatiile imediat. Începu prin a se duce la bârlogul vestitei Vulpi. Pe drum, auzi niște iepurasi vorbind :

-Trebuie sa ne grăbim, altfel ne vor prinde!

- Știu! Da-mi sa te ajut sa cari.

Holmes sări de după tufiș și îi luă de ceafă:

-Ce ascundeți voi, baieti?

-Offf, ți-am spus eu!

-Ce zici?

-Ziceam că avem doar niste ciuperci rosii.

- Rosii? Acelea nu sunt otrăvitoare si ILEGALE?

-Ba da, dar am vrut să o ajutăm pe doamna Vulpe.

-La ce ar avea ea nevoie de ciupercile acestea, mai exact?

- Pai, a început sa faca poțiuni. Nemaiavand cum să iasă din casa din cauza frigului, își petrece timpul încercând sa facă o poțiune magică pentru a ne încălzi.

-Interesant, spuse Holmes, dându-le drumul.

Își continuă drumul și ajunse la bârlogul vulpii. Bătu la ușă si intră. Înăuntru văzu un ceaun mare cu o substanță de culoare mov care scotea bule. Peste tot prin camere erau dulapuri cu tot felul de ingrediente pe ele, de la ciuperci, la cristale, de la fructe de pădure, la gheare de animale. Tot ce vrei și nu vrei se găsea pe rafturile acestea, chiar și o coadă de vulpe, stai, nu e doar o coadă, e chiar vulpea!

– Bună, oricine ai fi, spuse ea, vin imediat să te salut, doar să iau această ciupercă.

Vulpea luă ciuperca și își croi drum printre rafturi până la intrare.

– Aaaaa, bună ziua, domnule detectiv Holmes !zise ea.

– Buna ziua, stimată vulpe, ați fost la cea mai recentă întâlnire?

– Nu, din păcate. A trebuit să mai iau câteva materiale de rezervă în caz că poțiunea nu merge bine.

– Ei bine, o să vă spun eu ce s-a întâmplat. Cineva a furat o grămadă de frunze și multă mâncare. Aveți vreo idee cine ar putea fi?

- Vai, domnule, credeți ca eu aș fi putut să le iau? Eu păstrez frunzele din anii trecuți, deoarece nu am nevoie de multe. Și cu mâncarea puteți să verificați casa și să vedeți că nu am nimic, răspunse ea.

- Bine, dar dacă nu sunteți dumneavoastră, aveți vreo idee cine ar putea fi? spuse el după ce căută prin casa ei și nu găsi multă mâncare.

– Chiar nu știi! Poate o pasăre să își facă un cuib gigantic?

- Mulțumesc pentru idee, zi frumoasă!

Detectivul ieși din bârlogul vulpii și începu să meargă spre localitatea păsărilor. Pe drum, dădu cu piciorul de ceva tare. Dădu pământul de pe el și văzu că era o trapă de lemn de stejar. O deschise și înăuntru văzu un tunel întunecat. Deoarece era arici, putea să vadă cu ușurință prin întuneric. După cativa metri auzi un râu trecând pe deasupra lui. Ajunse într-o cameră mare și rotundă cu 3 tunele ieșind din ea.

Decise să o ia pe tunelul din stânga. Acolo, văzu o cameră care semăna cu un depozit. În ea se aflau cantități gigantice de mâncare și multe frunze. Holmes realizează că urma să prindă hoțul.

Merse prin tunelul din dreapta. Cum mergea el acolo, ajunse la o cameră de două ori mai lărgă decât tunelul și de trei ori mai înaltă. Pe ziduri erau puse bețe de lemn cu ceva portocaliu ieșind din ele. Dar cel mai ciudat era că de tavanul camerei era agățat un schelet de lemn cu multe frunze prinse de el. Semăna cu

niste aripi. Pe podea, mai erau multe astfel de cadre. În mijlocul camerei, era un birou de lemn pe care stătea cineva și scria ceva. Se pare că nu auzise ariciul. Holmes scoase catușele și sări pe vietate. Îi puse catușele și se uită la el. Era o veveriță! O luă cu el și fugi din tunelele acelea ascunse. O trase până la camera de interviuri și o puse pe scaun.

- De ce ai luat frunze și mâncare din depozitul public?

- Pai... aveam nevoie de mâncare pentru a-mi hrăni familia și de frunze pentru a-mi termina invenția.

- Ce voiai să inventezi tu mai exact?

- Voiam să inventez o pereche de aripi pe care o poate folosi orice animal ca să vadă cum e să zbori.

- Interesant, dacă aveai această idee bună, de ce nu te-ai dus la urs să îi ceri să îți dea frunzele și mâncarea?

- Deoarece de ani buni, urșii nu ne ascultă când cerem ceva și nici nu ne cheamă la întâlniri.

-Nu știam acest lucru. O să vorbesc cu urșii să fie mai buni cu voi, totuși cred că ar trebui să duci înapoi mare parte din frunze și mâncare.

- Mulțumesc pentru înțelegere!

Holmes vorbi cu urșii și de atunci veveritele au fost invitate la fiecare întâlnire.

Eric Stoicescu, clasa a VII-a

Amintiri din vacanța de vară

Odată cu venirea toamnei, deși iubesc și acest anotimp, mi se face foarte dor de vară, de libertatea pe care am avut-o în vacanță și de experiențele avute. Îmi amintesc cu drag de concediul de anul acesta pe care l-am avut cu familia în Tenerife.

Pe doi iulie, chiar în ziua în care am împlinit treisprezece ani, am fost la Siam Park, care este cel mai mare parc acvatic de distracții. Îmi amintesc de asemenea și de vizita la verișorul meu, David. Ei locuiesc la sat într-o casă cu curte mare și superbă. Am cules cireșe, ne-am plimbat cu ATV-ul, am jucat fotbal, am gătit și ne-am simțit bine împreună. M-am întâlnit foarte des cu prietenii și colegii mei, am jucat fotbal, baschet, ne-am plimbat cu bicicletele și trotinetele. Deși îmi este dor de vară, și toamna este un anotimp care îmi place. De exemplu când vin seara de la antrenament mama mă așteaptă cu un ceai cald al cărei aromă se răspândește în toată casa și cu o felie de pâine prăjită cu unt și gem sau cu o plăcintă de mere cu scorțișoară sau chiar ucu una de dovleac.

O perioadă care îmi place mult este cea de Halloween, mai ales concursul de ornat clasa în spiritul acestei sărbători. Odată, chiar am câștigat concursul, când eram în clasa a 5-a. Tot toamna se organizează un târg de unde îmi place să-mi cumpăr : must, mere în caramel, nuci și clătite uriașe. În vacanța de toamnă, există în familia mea obiceiul ca eu și sora mea Lavinia să facem împreună cu mama turtă dulce, pe care mai apoi o ronțăm împreună uitându-ne la seriale. Toamna are farmecul ei, iar eu mă bucur din plin de zilele încă însorite și calde.

Alexandru Olteanu, clasa a VII-a

Amintiri din vacanța de vară

Vara aceasta am avut parte de o experiență extraordinară, petrecând o vacanță de neuitat în Grecia, împreună cu părinții și sora mea. Ne-am cazat la un hotel care avea o piscină mare și o curte amenajată cu diverse activități recreative. În fiecare dimineață ne trezeam devreme pentru a ne asigura locurile pe șezlongurile din primul rând, astfel încât să fim cât mai aproape de mare.

Una dintre zilele memorabile a fost când am plecat într-o excursie cu vaporul, în largul mării, pentru a observa delfinii și a vizita plaje izolate, de o frumusețe uimitoare. Am ajuns pe o plajă cu apă de un turcoaz deschis, atât de limpede încât puteai vedea fundul mării chiar și la zece metri adâncime. Acolo, de pe vapor, am avut ocazia să sărim direct în mare de pe o rampă. Mi-am adunat prietenii și am început să sărim de la o înălțime de 5-6 metri. Deși senzația de cădere în gol a fost ciudată, a fost extrem de distractiv și am avut parte de o experiență intensă. Mai târziu, ne-am pus măștile de snorkeling și am explorat lumea subacvatică. Am văzut bancuri imense de pești, o caracatiță mică de culoare maronie și o pisică de mare albă, ceea ce a făcut experiența și mai fascinantă.

Într-o altă zi, am încercat ceva nou și extrem de palpitant: paragliding. Am urcat cu mașina până în vârful unei stânci, locul de unde urma să facem lansarea. Pe măsură ce urcam, simțeam un amestec de teamă și emoție, dar am reușit să mă liniștesc rapid. Când am ajuns sus, am fost întâmpinați de un peisaj uluitor. Din acel punct, munții se întindeau în toate direcțiile, iar la poalele lor se putea vedea marea strălucind. Lângă locul de lansare era un restaurant cochet, unde puteai savura un fresh în timp ce admirai priveliștea care îți taia respirația. După ce instructorul a pregătit parașuta, am pornit. A trebuit să alergăm pe o pantă abruptă, după care am „căzut” în gol și am început să zburăm. A fost o experiență incredibilă și cu siguranță aș repeta-o dacă aș mai avea ocazia. După aterizarea pe plajă, am continuat ziua cu o plimbare relaxantă pe apă cu stand-up paddle (SUP).

În restul zilelor, am vizitat și alte plaje și restaurante, unde am avut parte de mese delicioase și momente de relaxare.

Aceasta a fost vacanța mea de vară din Grecia, plină de aventuri și de amintiri pe care nu le voi uita prea curând!

**Radu Raisa Maria, clasa a
VII-a**

Amintiri din vacanța de vară

A trecut o lună de la începerea școlii. Chiar dacă primele săptămâni au fost pline de informații noi și de bucuria revederii colegilor, amintirile din vacanța de vară sunt încă prezente în mintea mea.

Dintre toate momentele frumoase trăite în această vacanță, gândul îmi fuge mereu la prietenii mei din Grecia, mai bine zis prietenii mei din insula Creta, unde am fost pentru zece zile vara aceasta.

Ne cunoaștem de patru ani deja și oricine ar zice că prietenii la distanță nu țin, ei bine, eu am dovada.

Zilele însorite pe această insulă sunt lungi, pline de activități pe plajă, la piscină, sau de plimbări cu barca pe apele line ale Mării Mediterane de Sud. Ca să nu fie monotonie, vizităm plaje sălbatice din diferite colțuri ale insulei, vorbim cu localnicii despre tradițiile fiecărui sat de pe coastele insulei.

Prietenii mei de aici sunt buni cunoscători ai zonei, așa că m-au luat cu ei zi de zi să descopăr și eu minunățiile acestei insule.

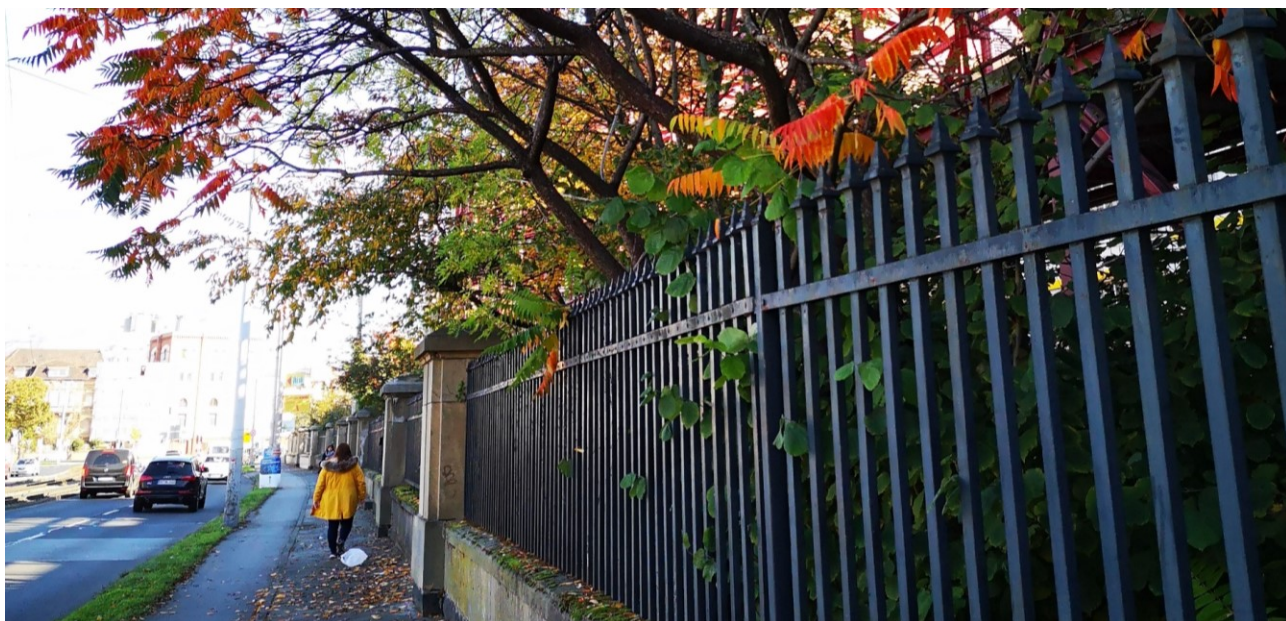

Cum pentru fiecare om există un loc preferat văzut și în care vrea să se mai întoarcă, pentru mine Creta este acel loc. Nu aş putea spune un singur lucru care mă face să cred asta, însă cred că, de fapt, sunt foarte multe la un loc: vegetația insulei și relieful: plajele întinse cu marea de culoarea albastru-azuriu, dar și munții înalți de 2800 metri, florile de leandru care te înconjoară pe orice drum ai merge, copăceii cu lămâi și rodii coapte, zgomotul cicadelor care parcă îți cântă în urechi întreaga zi, apusurile pe mare care par pictate, mirosul plantelor uscate, mâncarea locală atât de proaspătă și aromată dar mai ales prietenia pe care am legat-o cu acest grup de fete și de băieți pe care sper că îi voi revedea curând.

As vrea să conving și alți oameni să viziteze măcar o dată în viață această insulă care pentru mine este magică.

Bădoi Ilinca, clasa a VII-a

Frumusețea toamnei

Am ieșit afară să mă plimb. Era 1 octombrie. Aș fi putut spune că toamna începuse de acum, deoarece toată luna septembrie fusese extrem de călduroasă. Vremea de afară începuse să se transforme, încet, încet, într-o climă „neplăcută”. Am trecut pe lângă un copac gros și înalt. Crengile sale atârnavă pe gard. Părea să fie uscat. Jos, pe asfaltul tocit, erau o grămadă de frunze colorate. Habar n-am de ce toamna mi-a dat mereu un sentiment de tristețe și nostalgie. Probabil pentru că vremea devenea din ce în ce mai friguroasă și începea să plouă mai des (chiar dacă mie îmi place ploaia), iar copacii se curățau de ultimele frunze pe care le mai aveau pe crenguțe și rămâneau așa, dezgoliți și neajutorați. Cel puțin așa pare toamna. Dar de fapt, aceasta este și foarte liniștitoare și organizată.

Dintr-odată simt câțiva stropi de apă pe mâna stângă. Ridic privirea și mă uit adânc printre norii plumburii. Chiar dacă nu e seară, orașul nu e foarte luminos, ci mai degrabă încețoșat și întunecat. Apoi, am mai simțit încă o picătură de ploaie. Cad pe gânduri și apoi îmi continui mersul. Adevărul e că n-ar fi stricat să plouă. Am încercat să îmi amintesc când fusese ultima dată când plouase.

Trec pe lângă un bloc înalt și simt cum mă izbește o rafală puternică de vânt. Brusc, mi se face frig. Mă așez pe o bancă gândindu-mă dacă să mă întorc acasă sau să îmi continui plimbarea. Mă hotărâsc să stau să mă odihnesc puțin pentru următoarele minute.

În jur, văd un petic de iarbă uscată. Mai în spate sunt niște copaci așezați pe un rând. Toți fără frunze, iar lângă fiecare, un morman de frunze de toate culorile : roșii cenușii, maronii și gălbenii.

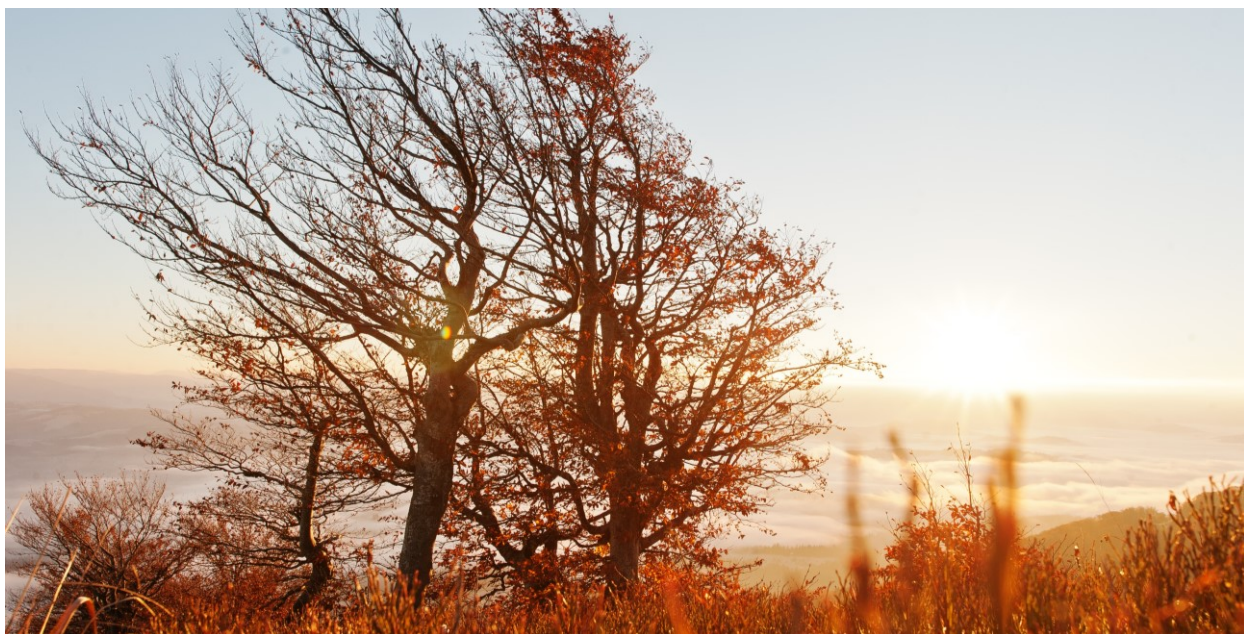
Era un peisaj trist și singuratic, dar și plăcut și relaxant. Era liniște în jur. M-am ridicat și m-am dus spre casă. Într-un final, a început și ploaia. Din fericire, erau câteva picături inofensive. Pe strada pe care mergeam nu mai era nimeni. Era complet pustiu. O atmosferă foarte plăcută de toamnă, pe care mulți o ratau.

Știu cum oamenii spun că nu le place toamna și că este un anotimp friguros. Eu nu îi înțeleg. Poate că ar trebui să facă și ei o plimbare în octombrie prin cartierul lor și să fie atenți la împrejurimi, ca mine. Orice detaliu contează. Toamna are și părți bune și plăcute.

De ce să o caracterizăm drept un anotimp trist?

Mara Miloș, clasa a VII-a

Era o zi răcoroasă de toamnă, părea ca orice altă zi, dar nu aveam nicio idee ce mă aștepta. Nu era o zi normală, era 31 octombrie, ziua în care a dispărut toată lumea. Hai să începem cu începutul, să vedeți totul din perspectiva mea.

31 octombrie, o zi ca oricare alta, m-am trezit pe la 7:30 chiar dacă m-am băgat în pat la 3:30, dar așa e la mine, am o oră setată la care mă trezesc în fiecare zi. Am mai stat puțin în pat pe telefon și, după aceea, m-am dus la baie. După, m-am dus să îmi fac lapte cu cereale și până acum totul mergea bine.

În timp ce mâncam, cineva a bătut la ușă, din păcate, părinții mei erau la o nuntă, așa că eram singur, îmi era puțin teamă să deschid. Dar, curios cum sunt eu, am decis să îi deschid ușa că doar ce putea să se întâmple? Mare greșală.

La început nu mi-am dat seama cine era, arăta ca un om, dar ziceai că avea un filtru pe față care îi blura fața, nu avea nici ochi, nici nas, nici gură, dar credeam că aveam vedenii, m-am prefăcut că totul e normal și așa a decurs conversația:

-Bună dimineața, cine sunteți și ce căutați aici la ora asta?

-Eu nu trebuie să îți răspund la nimic, dar în schimb tu trebuie să vii cu mine.

-Ei na, cine zice asta.

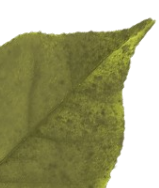
-Eu zic și nu vrei să te pui cu mine.

-Ce frică îmi e!

Și cu asta i-am închis ușa în față. Nu știam cine era sau de ce mă voia, dar nu îmi bat capul cu toți oamenii. Am revenit la ce făceam, mi-am luat bolul și m-am pus în față în televizorului să continui de mâncat. Am deschis știrile, ciudat, povesteau despre un asteroid care a lovit pământul și... stai ce...dacă e adevărat ce zic ei oamenii au devenit specie pe cale de dispariție și o nouă specie s-a așezat pe Pământ, am început să mă panichez, m-am uitat la fața prezentatorului, aceeași față fără gură, nas și ochi. Mi-a pierit tot cheful de mâncare. Am început să încui toate ușile și m-am dus în baie să mă gândesc la to ce s-a întâmplat în ultimele 48 de ore.

În primul rând, părinții mei au plecat la nuntă, asta s-a întâmplat acum 2 zile, trebuia să îmi dau seama că era ceva în neregulă cu faptul că nu s-au întors. În al doilea rând, a venit omul ciudat fără față care mă voia pe mine din cine știe ce motive. În ultimul rând, fix acum 10 minute am aflat că s-ar putea să fiu singurul om normal rămas pe lumea asta.

În ciuda faptului că toții oamenii sau mai bine zis creaturile astea ciudate se plimbau pe străzi, eu am decis să ies afară. Am deschis ușa și am ieșit, lumea care mă vedea era fericită și îmi făceau cu mâna, vă dați seama că nu le-am făcut la loc cu mâna, nu erau oameni până la urmă! Când vedeau că nu le făceam la loc cu

mâna se întristau și reveneau la ce făceau. Am continuat să mă plimb, nu părea nimic schimbat în afară de oameni, până și creaturile făceau același lucru. După ce m-am mai plimbat puțin, am dat nas în nas cu o creatură:

-Ce mai faci, frate?

-Cum îndrăznești să îmi spui frate după ce că nici nu te știu!

-Cum adică nu mă mai ții minte, Robert? te rog amintește-ți, nu pot să te pierd!

-Nu știu cine ești și nici cine e Robert, acum pleacă.

Și așa am plecat, dar mi-a rămas în cap fraza cu „nu mă mai ții minte, Robert?”, am încercat să îmi dau seama de ce a spus asta. Dacă de fapt totul e în imaginația mea și creaturile sunt oameni fără fețe pentru că nu îmi mai aduc aminte de nimeni. Totul avea sens, omul care bătuse la ușă venise ca să mă ducă la spital și de fapt eu nu mai eram un copil, eram un adult și cei care plecaseră la nuntă erau copiii mei care se făcuseră mari. M-am uitat în jur și, după aceea, la creatura cu care am vorbit, știam cine era.

-Îmi aduc aminte de tine, David.

Încă 30 de oameni de recunoscut.

Robert Tepebag, clasa a VII-a

O poveste altfel

Mă trezesc. Am visat cum o entitate mă fugărea printr-o grădină. Îmi e frică. De multe ori, visele mele se adevăresc. Odată am visat cum m-am luptat cu un lup într-o pădure. A doua zi m-am bătut cu un câine-lup în parc. Pentru mine e același lucru.

Mă ridic din pat și observ că stăteam pe jos, cu două păaturi și o pernă. Mă uit prin cameră și observ că sunt oameni în casa mea și că cineva doarme în patul meu, care nu arată ca patul meu. Acum am realizat. Sunt prietenii mei. Ies din cameră ca să beau apă, dar înainte mă uit la ceas. E șapte dimineața. Până și mama fetei doarme. Beau apă și văd o umbră apropiindu-se. E mama gazdei. A zis să le trezesc pe fete și să le zic că în două ore plecăm la magazin.

Le trezesc pe toate și le spun informațiile. Ne pregătim, și când clipesc, văd că sunt în mașină. Ajungem la magazin și mama fetei ne lasă să mergem unde vrem. Am pornit spre raionul de dulciuri și pe drum mă gândeam la vis. În timp ce mă fugărea entitatea, țineam în mână o boabă de cacao, care ar putea reprezenta

ciocolata. Am luat-o de pe raft și m-am dus înapoi la prieteni, luând-o pe la raionul cu legume.

În spatele meu aud o bufnitură. Era aceeași bufnitură care se auzea de fiecare dată când entitatea se mișca. Din nou, visul meu se adevărește. Ciocolata reprezenta boaba de cacao, legumele de pe raft reprezentau legumele din grădină și entitatea era în spatele meu. Fug cât de repede pot. Mi-e frică.

Deodată, bufniturile se opresc. Mă uit în jur. Totul e gri. Văd un cub negru plutind în fața mea. Încerc să-l iau, dar cad. Cad în continuu. Mă uit la mine și observ că am devenit o muscă. Din nou!

Cristian Anastasia, clasa a VI-a

Viața lui Camille

Viața mea era obișnuită. Mă trezeam, mâncam pâinea cu gem făcută de mama și plecam la școală pe bicicleta mea cu coșuleț. Poate vă întrebați de ce am un coșuleț?

Când eram mai mică toate prietenele mele aveau coșuleț, așa că, într-o zi, l-am rugat pe tata să monteze un coșuleț, dar nu a vrut. Am tras de el ore în șir ca să-l conving și am reușit. Bineînțeles că o dimineață nu putea începe fără ca tata să citească ziarul.

Pe drum spre școală admiram florile Franței de pe bicicletă. După câteva minute, în fața mea s-a ivit un cireș. Numai că nu era orice cireș, era un cireș cu cireșele roșii pe toată suprafața. Nu puteam să-mi iau privirea de la ele, erau atât de zemoase, frumoase și coapte încât mi se făcea apă în gură. Aș fi oprit bicicleta să culeg două, trei cireșe, dar nu puteam pentru că cireșul era în curtea doamnei Denver. Dacă intrai pe proprietatea doamnei Denver fără ca ea să te invite, față i se făcea roșie ca focul din șemineu. Asta se mai întâmpla și dacă îi luai ceva din proprietate, indiferent dacă lucrul acela era al tău. Era o bătrână ursuză și furioasă, dar nu mă puteam abține să nu iau o cireășă.

Am oprit bicicleta lângă gard, îmi era frică ca cineva să nu apară, așa că m-am uitat prin găurile gardului și, fix atunci dulăul pe care nu știam că Denver îl avea, aproape m-a mușcat de ochi. În acel moment, m-am urcat pe bicicletă și nu m-am mai uitat în spate, dar nu puteam să mă dau bătută trebuia să încerc o cireașă. Mi-am dat seama că aveam nevoie de un plan.

Când am ajuns la școală, mi-au căzut cărțile pe scări. Eram supărată pentru că știam că am întârziat și că doamna Butler o să mă certe.

- Domnișoara Moulin, ați întârziat, cărțile vă sunt pe jos! Mă privea cu dezamăgire.

- Îmi pare tare rău, eu...

- Hai în clasă!

Când am pășit în clasă, toți copiii se uitau șocați că am întârziat și că doamna Butler n-a zis nimic vorbesc despre certat. Doamna Butler purta o fustă lungă și o cămașă. Părul ei era negru. Să nu uităm că la prima ocazie te certa. Știam că, la un moment dat, va începe predica.

-Elevi, astăzi domnișoara Camille Moulin a întârziat! a spus ea calm. Vi se pare corect ca voi să veniți devreme să vă străduiți să vă treziți, iar domnișoara Moulin să întârzie cinci minute? a continuat ea uitându-se supărată la mine. Atunci mi-am dat seama că a început predica. Nici musca nu se auzea în acea clasă.

- Cine crede că fetei trebuie să i se scadă nota la purtare? întrebă Butler. Ridicați mâna! a ordonat.

- Vă rog, nu, am șoptit .

- Îmi pare rău, Camille! mi-a șoptit Andrew. Mi-a arătat ce prieten fals este ridicând mâna. Unii l-au urmat, alții nu.

- Jumătate, jumătate, fie pace. Dar jur, Camille, dacă mai întârzii o dată, nota ta va fi mică cât o furnică și cei care n-ați ridicat mâna nu veți avea un viitor

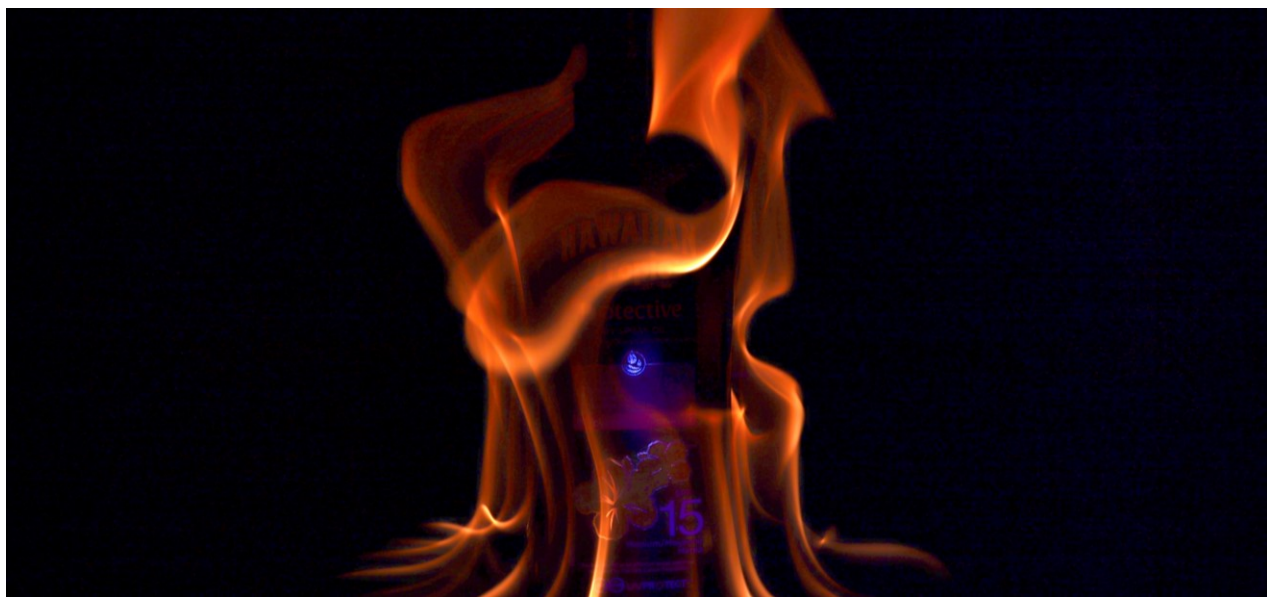
strălucit.

Da... așa era doamna Butler, rea și dură, din păcate.

Îmi amintesc că după ce școala se termina, mergeam în parc. Școala era lângă un lângă parc. Mă așezam pe bancă și citeam. Păsările ciripeau de zor de parcă a apărut o nouă bârfă. Îmi plăcea mult să privesc rațele. Le-am privit de multe ori indiferent de anotimp. Le-am hrănit de multe ori cu pâine. De fiecare dată, le aduceam pâine și le hrăneam. Odată le priveam și dintr-un colț au apărut bobocii de rață: doi, trei, parcă nu se mai opreau, patru, cinci, șase, șapte. Mă mai așteptam să apară câțiva, dar nu au mai apărut. Șapte bobocii de rață pluteau frumos, lin: mac ,mac. Ce micuți drăguți!

Maria Cristescu, clasa a V-a

Flacăra Magică din Landerges

Flacăra Magică, cea care e mai bătrână decât bătrânii, cea care poate vindeca orice rană, cea care poate provoca durere nemaismărită, cea care poate arde orașe întregi folosind un sfert din mărimea sa, este în Templul Lander. Puterea sa este inimaginabilă, dar ea există și, dacă vrei să o vezi...vei aștepta cam 4997 de ani, 18 săptămâni și 9 zile. Cum știu? Atâtea zile mai sunt până la sfârșitul Pactului Speciilor. Vei avea teoretic o zi să o vezi, dar nu știi niciodată. După aceea, Pactul speciilor va fi făcut încă o dată, pentru totdeauna.

Bătrânii sunt cele mai bătrâne ființe de pe toată planeta. Ei au văzut mai mult decât ai văzut tu vreodată. Printre ei se află un centaur, un elf și o sirenă. Ei sunt protejați de regele sau regina lor pentru importanța pe care o posedă.

Landerges este un loc minunat, plin de creaturi, în sânul naturii. Are relief muntos și câmpii întinse. Lângă el este Lumea modernă a oamenilor. Creaturile din Landerges au descoperit pământul Landerges când oamenii erau în preistorie și au rămas acolo. El este casa sirenelor, centaurilor și a elfilor. Elfii sunt foarte înțelepți, dar nu toți:

-Fluture! Perfect! O șansă să-mi antrenez abilitățile cu arcul! zise o fată trăgând cu săgeata în fluture.

-Nu mai trage în fluturi! Exersează lupta cu sabia! zise fratele ei.

-Iarăși chestia cu sabia. Nu voi lupta niciodată cu sabia! Sunt o arcașă. Lasă-mă în pace! zise ea, trăgând cu săgeata într-o libelulă.

-GATA! NU MAI TRAGE IN LIBELULE ȘI FLUTURI! ANTRENEAZĂ-TE CU SABIA ACUM, SKY! țipă tatăl lor.

-Aoleu! Gata, gata, acum! zise exasperată Sky.

Sky avea 12 ani și voia să fie o arcașă. Ea avea părul negru lung până la jumătatea corpului și ochii verzi. Avea o bluză albă, o pereche de pantaloni lungi negri și cizme negre. Armele ei erau un arc din aur, făcut în Flăcăra magică, acum 200 de ani și o sabie de argint veche de 390 de ani.

Fata încetase să mai tragă în tot ce găsea și și-a luat sabia. Sky a pornit spre fratele ei cu sabia în mână și a atacat. Fratele ei s-a ferit și a dat cu sabia peste picioare. Astfel, Sky s-a împiedicat și a căzut. Tatăl lor îi urmărea să nu se rănească. Tatăl ei s-a ridicat și-a spus:

-SERIOS? HAIDE, SUS! FUGA, FUGA!

-Bravo! Ai rezistat 5 secunde. Mai mult decât data trecută! zise fratele ei zâmbind.

-Ce se întâmplă aici ? A întrebat mama lor.

Nimeni nu i-a răspuns.

Mama lor, avea ochi verzi și păr scurt. Purta o bluză albă, puțin cam largă pentru ea, pantaloni negri și cizme albastre. Mama lor avea o sabie din argint, fiindcă lucra în armata regală.

-Exersăm luptatul cu sabia, a zis tatăl lor cu o voce dulce.

-Ahhhhh, de aceea ți-ai întruna?

-Păi.....Prințesa noastră, domnișoara Sky, a refuzat să se antreneze cu sabia.

-AM REFUZAT? CUM ADICĂ?!

-NU VORBI AȘA CU TATĂL TĂU! a zis mama ei.

-BINE! Eu NU VOIAM să exersez cu sabia și tata a venit și a început SĂ ȚIPE LA MINE. Deci, sunt complet nevinovată!

-Ce să spun! a bombănit tatăl ei.

-NU MAI CONTEAZĂ! DACĂ NU V-AȚI MAI CERTA, DEJA TERMINAM CU ANTRENAMENTUL! a zis mama lor.

-Desigur! A adăugat fratele ei încă zâmbind.

-Ohhh! Tacă-ți gura, Deimos!!!

Deimos avea 15 ani, era puternic, avea ochii roșii și păr negru. Avea tricou negru, pantaloni albi și cizme negre. El lupta cu o sabie de argint și aur. Sabia era lungă, cam de 100 de cm. Sabia era băgată în teacă ca să nu o rănească pe Sky.

Frații au continuat antrenamentul în tăcere. Deimos și-a ridicat sabia până la frunte și a plonjat spre Sky. Sky s-a ferit și a atins cu sabia ei urechea fratelui ei, încercând să-l dezechilibreze și ratând. Deimos a luat sabia și a încercat să o lovească pe Sky în față. Sky s-a ferit și a îndreptat sabia ei spre inima băiatului arătând că a câștigat. Mama lor s-a ridicat și a zis:

-Deimos, tu încerci să o atingi și ratezi pentru că sabia e prea grea și nu ai țintă!

Încearcă să îți pui o țintă ușoară sau...nu știu.

-Mersi! a zis Deimos plonjând spre Sky și lovind-o în față.

-Mamă! Tu îi dai sfaturi cum să mă omoare!?

-E, să te omoare! Nu te omoară, te...atinge destul de violent.

-Dureros, dar eficient! a zis tatăl lor.

-S-a făcut cina?

-Da, e totul gata.

-Să mergem la masă atunci! a zis Sky.

Au intrat cu toți în casă, mai exact în hol. Casa avea unsprezece camere printre care camerele fraților, camera părinților, cele trei băi, bucătăria și locul unde mâncau. Camera lui Sky avea un pat ca de prințesă, plante pe pereți, un copac mare, maiestuos într-un colț al camerei, un birou plin de cristale, pergamente și documente. Camera lui Deimos avea un pat mare cu saltea verde și pătură neagră, pergamente cu săbii gigante și armuri din aur peste tot. Baia părinților era spațioasă, cu o toaletă, o chiuvetă din marmură și o cadă largă, baia fraților era similară.

Au ajuns în bucătărie și s-au minunat cu merindele de pe masă. Aveau piept de pui fraged, salată de varză și iarbă grasă, vită grasă, încă o porție de salată cu bucăți de roșii, castraveți, ceapă, brânză feta, măsline, cartofi prăjiți și risoto. Deimos a zis:

-Ce avem aici? -Ooooo! Vită grasă așa cum îmi place! -E grasă? Mie nu-mi place vita grasă! -Taci din gură și mănâncă, a zis Sky așezându-se. -Ce se aude? A întrebat tatăl lor. -Nimic. Auzi chestii care nu există, a zis Deimos. Dar chiar se auzea ceva. Mama lor s-a ridicat imediat și a alergat spre ușă, ceilalți au făcut la fel. Au ajuns în curte și au deschis poarta. Flăcările templului Landergeschli erau aprinse, aveau culoarea de un mov aprins și cornurile castelului Lorhenfguen șuierau, asta însemna un singur lucru: -Flacăra are probleme. A zis mama lor. -Cum? -Ne-ai spus că flacăra nu se stinge niciodată!

-Da, pentru că asta credea toată lumea, dar se pare că nu aveam dreptate.

-Cum ești atât de calmă, Echo?

-M-am pregătit pentru asta Narcis! a zis Echo.

-E chiar atât de grav încât vă spuneți pe nume?! a țipat Sky.

-Calmează-te, Sky, sigur e o greșeală! a zis fratele ei cu o voce dulce.

-TU CALMEAZĂ-TE!! CREZI CĂ E DOAR O GREȘEALĂ?! NU E!
OAMENII DIN TEMPLU NU FAC GREȘELI!

-CALMEAZĂ-TE! TE STRESEZI PREA MULT! a ripostat fratele ei.

-Opriți-vă! Ar trebui să vă faceți griji. Dar nu ar trebui să exagerați, a zis mama lor.

-ȘI ASTA CE ÎNSEAMNĂ?

-TONUL! a zis Narcis.

-Gata! Vă rog, mă stresați!

-Tăceți din gură! Încercăm să ascultăm! au zis vecinii lor.

-Dragi cetățeni, flacăra are probleme. Nu vă alarmați, totul este sub control!
Copiii trebuie să rămână în case și, la fel, și voi, cetățenii! Doar soldații în

pregătire și soldații regali vor ajunge lângă primăria Lofunhar și vor primi indicații . Mulțumim că înțelegeți! A zis o voce necunoscută, neumană.

Pentru o clipă toată lumea a tăcut. Apoi a început haosul peste tot în jurul lor:

-Băiatul meu este în armata regală! Va muri! zise o femeie.

-Haide-ți la primărie! a zis un tată mândru.

-MI-E FRICĂ! a zis un băiețel.

-TACI DIN GURĂ! a zis un băiat mai mare.

-O SĂ MURIM CU TOȚII! a zis o femeie.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!! a țipat o fetița mică.

Familia a rămas nemișcată tot timpul ăsta, până când Deimos a început să se panicheze:

-Sky ai dreptate! VOM MURI CU TOȚII!

-Deimos, calmează-te!

-Nu pot!

-Totul va fi bine!

-SKY, MI-AI FOST CEA MAI BUNĂ SORĂ DIN TOATĂ LUMEA ȘI TE IUBESC! O SĂ MERGEM ÎMPREUNĂ ÎN RAI!

-Ok...Hai să nu exagerăm! a zis emoționată Sky.

-Vă rog opriți-vă! Calmați-vă! Vom merge la primărie și în niciun caz nu vă las să muriți!

- Nu ai spune asta decât dacă am putea să murim! a zis Sky plângând.

-Ba nu!

-BA DA!

-Ok, gata. Vă rog! a zis mama lor.

Mama și-a chemat calul, Cave, Sky și-a chemat armăsarul, Quartz, și Deimos și-a chemat iapa, Cristal. Au încălecat și Echo a spus:

-Rămâi în viață, Narcis!

-O voi face! Și voi la fel!

-S.....S..... SIGUR! a țipat Sky.

-Nu mai țipa.

-B...Bine! Te iubesc!

- Și eu!

-Deimos, ai grijă de Sky

-De ce să aibă el grijă de mine? Sunt cu o lună mai mare decât el!

-Nu contează. A zis Deimos zâmbind.

Au pornit la drum.

Armăsarul lui Sky, Quartz, strălucea ca argintul în lumina lunii, iar iapa lui Deimos, Cristal, arăta ca un cristal cu mai multe culori: roz deschis, roz aprins, galben nisipiu, alb cu un ton de portocaliu și un negru care arăta ca o noapte cu stele de la sclipiciul de pe cal.

În câteva minute au ajuns lângă primărie, adică exact pe lângă Marea Agoră Teatrală. „Fascinant!” s-a gândit Sky. În acest moment, până și fratele ei, pe care nu îl impresiona nimic, probabil se minuna cu mărimea Agorei. „Ce prostie! Agora e prea mare, ar fi putut să facă altceva aici.” S-a gândit Deimos.

-Am ajuns lângă Agoră. Să așteptăm aici acum. a zis Echo.

Au așteptat și, au așteptat și, au așteptat până când s-a auzit:

-Dragi cetățeni, locaul unde veți primi instrucțiuni s-a schimbat. Soldații regali vor primi instrucțiuni în mijlocul Tarabei de aur Skilvorkni, iar soldații în pregătire, la Agora de Groază Teatrală. Mulțumim că înțelegeți! a zis iarăși voca neumană.

-Serios? Taraba este pe cealaltă parte a orașului! Și Agora de Groază Teatrală e tocmai în Wolfhenhagen!

-Și trebuie să mergem separat!

-Da, am auzit și eu! O să trebuiască să mergem separat, eu la Tarabă, voi la Agoră.

-D...Dar, dar.....

-Trebuie, Sky! a întrerupt-o mama ei.

-Pa. Te iubim! a zis Deimos.

-Și eu la fel pe voi!

-P..Paaaa!

Au încălecat și au pornit la drum...

Peste o oră, frații au ajuns la Agora de groază. Aici s-a întâmplat marea bătălie între vikingi și elfi, numiți rofhogeni la timpul acela s-a gândit Sky. În bătălie au murit foarte mulți elfi...pardon, rofhogeni. Bătălia asta a fost un blestem. S-a gândit Sky. Locul bătăliei din Wolfhenhagen! S-a gândit Deimos. Elfii au câștigat teritoriu aici, sau cum se numeau? Ropogeni? Rohogeni? Ranfageni? Mă rog, nu mai contează. Bătălia asta a fost o binecuvântare de la zeița războiului, Ingrid. S-a gândit Deimos.

-Voi doi aici! A zis un străjer.

-Acum!

-Voi doi veți patrula castelul, mai precis, camera în care a fost mutată flacăra, a zis străjerul.

-S-a înțeles!? a zis un străjer mai aspru.

-S-a înțeles!

-Albert! Ai omorâ... Vreau să spun, ai făcut treaba aia?

-Nu, șefu'!

-ȘI, CE, EȘTI FERICIT? NĂTĂRĂULE! S-O FACI!

-Sigur, comandante.

-COMANDANT PAPA, PENTRU TINE!

-Desigur, comandante'...vreau să spun, Comandant Papa!

-Așa! Haideți, nu leneviți voi doi!

-Acum!

Au încălecat pe cal și au pornit la drum.

După încă o oră au ajuns la castel, iar statura lui impunătoare i-a făcut pe copii incomfortabili. Avea șapte turnuri, toate făcute din cărămizi și pietre. Numai turnul regelui era făcut din argint, cărămizi, fier și sticlă.

Trei străjeri păzeau poarta castelului și încă 2 străjeri stăteau lângă mânerul care deschide poarta.

-Bună ziua! au zis copiii.

-Bună ziua! a zis unul dintre străjeri.

-Bun' ziua! a zis alt străjer mai gras.

-Comandantul Papa ne-a trimis aici să patrulăm... a zis Deimos.

-Da.....Da, ok. Unde patrulați? l-a întrerupt primul străjer pe Deimos.

-....Cum spuneam, să patrulăm camera în care a fost mutată Flacăra Magică din Landerg.....

-Da' nu trebuie să spui toată numele la flacăra.

-,„tot numele” .Nu mai știi gramatica limbii elfice? a zis al treilea străjer.

-NU TE MAI BĂGA TU! Băiații, deschideți poarta!

-,Băieții, nu băiații! a murmurat al treilea străjer.

-Numele meu e Raven, a murmurat al patrulea străjer.

-Numele meu e Clarisa, nu sunt băiat, a murmurat al cincilea străjer...

-Mul...Mulțumim, a zis Deimos clocotind de furie.

Străjerul ăla m-a întrerupt de mai multe ori decât am vorbit! O să îi arăt eu! S-a gândit Deimos furios.

Au mers prin castel până au găsit camera în care a fost mutată flacăra. Deodată Sky se simți controlată de o voce: „Sky! Skyyyyyyy! Atinge flacăra! Fă-o!”

Printr-o mișcare violentă Sky l-a împins pe Deimos și a dat să atingă flacăra, dar Deimos a tras-o înapoi:

-Ce faci? Pe zeul surprizelor Artandat!

-N...Nu..... Nu știu. Când am făcut asta m-am simțit controlată, de parcă nu eu făceam ce făceam.

-A da, vocile flăcării! Rezistă!

-Da..Da.

-Tân, tâââân, pam ram pam pa pam!

-Ce cânti?

-Nu-i treaba ta.

-Bine.

-Le mai auzi? Vocile?

-Nu.

Dar chiar le auzea.

-Flacăra! „Pune mâna în foc, află ce se întâmplă.” A zis o voce necunoscută, liniștitoare.

-Ce?

-Află.

-Unde suntem?

-Într-un loc între spațiu și timp. O oră aici e ca un an sau... uneori o secundă.

-Și cât e o secundă, dacă o oră e o secundă în viața reală?

-Te-ai dus prea departe.

-Dar o milisecundă?

-Gata cu întrebările.

Fantoma avea păr lung alb, dar arăta tânără. Avea ochi albi și senini ca și cum ar fi oarbă. Buze roșii ca sângele, pielea foarte pală, dacă nu știam mai bine ziceam că e moartă... sau poate chiar era.

-Află.

-Ce să aflu?

-Nu te vei arde.

-Cu ce să nu mă ard?

-ȘtiI tu.

Fantoma s-a transformat într-o creatură neumană, mare. Un monstru care avea coarne de aur mari, cât capul, avea doi ochi ca de șarpe, verzi ca jadul, o gură mare acoperind aproape toată fața, cu colți cât un deget, avea corp de șarpe cu o culoare de maro deschis cu blană, monstrul avea două labe cu gheare de 50 de centimetri.

Monstrul se apropia de Sky cu fălcile deschise, limba lui gigantică rămânând pe afară și mișcându-se de parcă avea o minte a lui. Cu toate astea Sky era calmă:

-De ce sunt calmă?

-Nu rănesc.

-Te cred!

-Atunci aflăăăăăăăăăă!

Sky s-a trezit. Deimos nici nu observase că Sky era îngrozită. Sky se îngrozise abia după ce a ieșit din viziune. Monstrul ăla! Și...Și...Cum? s-a gândit fata. Știa un singur lucru, trebuia să afle ce se va întâmpla dacă își punea mâna în flacără. Și-a pus mâna în flacără. Deimos s-a uitat în groază cum într-o secundă Sky a dispărut. Prin flacără.

-Bună, Sky.

-AAAAAAA!

-Calmează-te.

-Sunt calmă.

-Atunci cine a țipat?

-Eu?

-Da, tu. Eu te-am făcut să țipi. Te pot controla.

-Cum?

-Vei afla altădată. Tu ești protectorul flăcării. Vezi tu, bătrânii sunt protectorii flăcării, deci ei nu sunt afectați de puterea flăcării. Atunci când bătrânul elfilor a murit, am făcut pe cineva nou protectorul flăcării. Tu ești noua protectoare a flăcării. Eu am fost prima, dar am murit în bătălia vikingilor și rofhogenilor.

-Hmmm, dar oare sunt eu? Sau mint?

-Nu minți! O simt.

-O simți pentru că, fiind protectoare a flăcării, tu ești foarte calmă printre noi cei morți sau printre zeități. Femeia pe care ai văzut-o este zeița monștrilor Echidna, iar vocile pe care le-ai auzit lângă flacără sunt vocile fraților zei Arphenhager și Safhenhager, zeii omului.

-Echidna, Arphenhäger, Safhenhäger, toți zeii! Am vorbit cu zeii!

-Da, ai vorbit! a zis Astra râzând.

-Și... Ce înseamnă să fii un protector al flăcării?

-Păi, în primul rând, trebuie să o protejezi...

-Normal.

-Și atunci când își pierde puterile trebuie să-i cânti cântece de copilași.

-Cântece de copilași?

-Nu! Glumesc, a zis vrăjitoarea murind de râs.

-Hmm.

-Atunci când își pierde puterile, trebuie să îți pui mâna în ea și atunci când îți pui mâna în ea te va teleporta aici și vei vorbi cu noi. Poți să faci asta și când îți dorești să vorbești pur și simplu cu noi.

-Am înțeles!

-Noroc!

-Noroc și ție, stai, ce?

-Pa!

-CE?

Sky s-a teleportat înapoi.

-SKY?! EȘTI ÎN VIAȚĂ! SAU EȘTI O FANTOMĂ?!

-NU SUNT O FANTOMĂ!

-DE CE ȚIPĂM?!

-Tu ai început să țipi!

-Vino aici! a zis Deimos înbrățișând-o pe Sky strâns.

-Te iubesc.

-Și eu! Ce s-a întâmplat acolo? a zis Deimos dându-i fetei drumul.

-A vorbit Astra cu mine!

-Cine e Ast...A, da! Astra aceea! Da, da, o știi! A vorbit.....cu tine?

-Da, și mi-a spus că sunt protectorul flăcării!

-Atunci trebuie să-i spui Profetului!

-Așa o să fac.

Frații se opresc din vorbit și încep să caute profetul. Până la urmă găsesc un soldat care îi conduce până la profet și rege:

-Am auzit că aveți nevoie de mine. Nu îl băgați în seamă pe rege.

-Domnul-lord-profet al templului, eu, Sky, mi-a fost spus de Astra, fostul protector al flăcării că sunt noul protector al flăcării.

-Știu. Profetul știe totul.

-Profetul știe tot, l-a imitat Deimos.

-Vei primi un trofeu și mai mulți bani pentru serviciile aduse regatului. Stai tu ai făcut măcar ceva?

-Am salvat flacăra.

-Bine atunci.

Sky a primit banii și trofeul și a devenit protector al flăcării. A mai „salvat” de câteva ori flacăra. În acest moment trăiește fericită, ascunsă de lumea modernă a oamenilor.

Sofia Pușcașu, clasa a V-a

CREATIVE SEB

II. Legende

Legenda vântului

Demult, pe un tărâm îndepărtat, domneau un rege și regina lui. Erau tare bucuroși, întrucât urma să vină pe lume copilul lor. Dar, imediat ce se născu un fiu frumos și sănătos, regele avu un vis în care află că fiul său va hoinări mereu prin lume, și, deși va ajunge un rege măreț, stăpânitor al lumii, el nu va conduce niciodată regatul tatălui său.

Timpul trecu, iar bebelușul deveni un tânăr voinic și curajos, cu plete aurii ca razele soarelui, cu obraji rumeni, cu brațe puternice, cu privirea sinceră, dar cu ochii însetați de aventură, de noi descoperiri, cu inima plină de bunătate, care își iubea și își respecta părinții, dar își dorea să călătorească tot mai departe de regatul lor pentru a cunoaște lumea întreagă.

Veni o zi în care îi sărută pe ai lui și porni să descopere alte și alte meleaguri. În drumul său a făcut numai fapte bune, a oferit sprijin multor ființe neajutorate, a câștigat respectul tuturor celor care l-au întâlnit și și-a păstrat credința că, într-o bună zi, își va regăsi părinții sănătoși.

Dar s-a întâmplat să ajungă într-un ținut întunecat, stăpânit de un vrăjitor malefic, un vrăjitor care avea, totuși, niște limite. Avea nevoie de tinerețe, de energie, dar nu le putea obține doar prin magie; era necesar și acordul celui de la care și le dorea.

În acel ținut întunecat, tânărul prinț simți un dor sfâșietor pentru părinții săi; îl mistuia dorul mai rău decât o senzație de groaznică înfometare sau de sete disperată. Era mai mult ca o lipsă de aer și nici nu mai avea putere să pornească înapoi spre casă. Atunci i-a apărut în cale îngrozitorul vrăjitor, care, știind exact cum se simțea prințul și dorindu-și nimic altceva decât însuși trupul prințului, i-a făgăduit întoarcerea acasă și regăsirea părinților, în schimbul trupului său. Feciorul a acceptat. Fiind vorba despre un prinț, deci nu despre un tânăr oarecare, fiind vorba despre un om atât de bun și atât de însetat de pribegie, vraja l-a înălțat la nori și l-a făcut să se simtă atât de ușor și de plăcut. Plutea deasupra pajiștilor, se strecura printre crengile copacilor, foșnindu-le frunzele, purta păsările în zbor, mângâia florile și le răspândea parfumul.

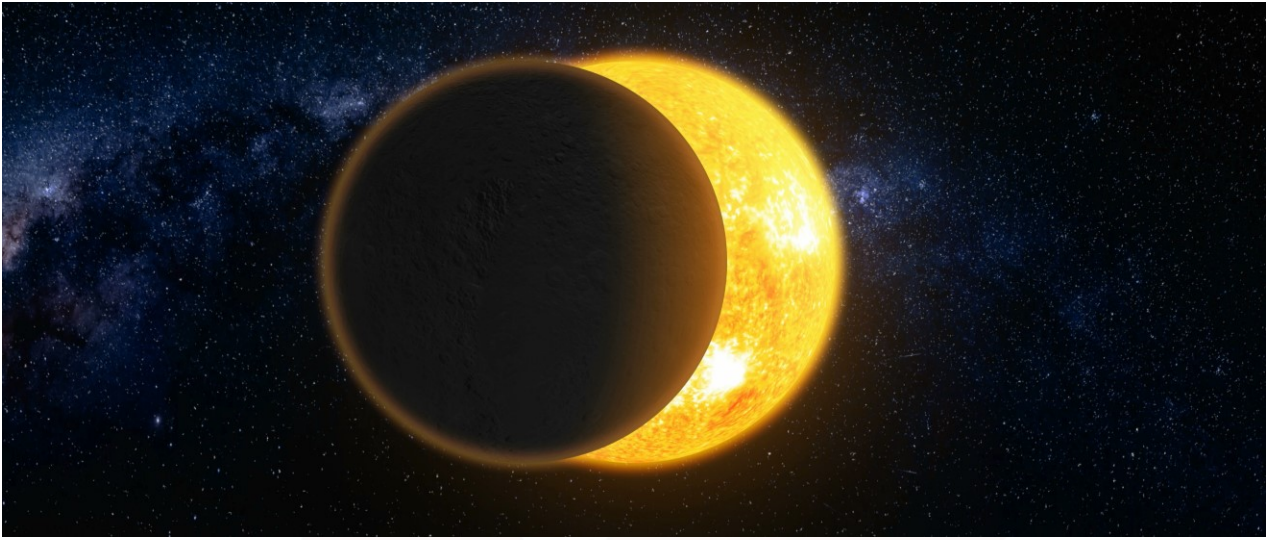
Prințul a devenit Vântul!

Și-a revăzut părinții de mii de ori, a simțit tristețea lor pentru fiul rătăcit, dar a primit și măreția de a învălui toată planeta. Vântul a fost un prinț nobil. Dacă veți asculta cu atenție vântul, foșnind frunzele sau spicele de grâu, el vă va spune povestea lui.

Simion Răzvan Alexandru, clasa a VI-a

Legenda soarelui și a lunii

Era odată un oraș și în acel oraș nu exista lumină și toată lumea era supărată. Reginei nu-i plăcea să vadă asta în fiecare zi, așa că încerca orice ca să îi înveselească pe ceilalți, dar mereu eșua.

Nu după mult timp, regina a avut două fete. Pe prima o chema Solis și pe a doua Mensis. Cele două erau foarte diferite. Solis avea părul auriu, ochii galbeni și radia lumină. Îi putea înveseli pe ceilalți doar trecând pe lângă ei. Mensis avea însă părul gri, ochii negri, era palidă și radia un aer glacial. Nu reușea să îi înveselească pe oameni ca sora ei, Solis, dimpotrivă, uneori chiar îi întrista.

Într-o zi, oamenii s-au săturat de Mensis așa că i-au pus otravă în băutură. Când Mensis a băut din băutură, a căzut la pământ, murind. Când Solis a văzut că sora ei a murit, de furie și tristețe, a luat o gură din băutură și a căzut și ea, murind.

Când ambele au murit, corpurile lor s-au evaporat și pe cer au apărut două sfere. Solis a devenit Soarele, și Mensis a devenit Luna.

Anastasia Cristian, clasa a VI-a

Legenda porumbelului gulerat și a guguștiucului

A fost odată ca niciodată o colonie de porumbei care trăia liniștită.

În această colonie de porumbei exista un porumbel diferit. Toți porumbeii aveau ciocuri negre, dar el avea unul portocaliu. Așa că toți îi spuneau „Ciocportocaliu” și râdeau de el.

Dar într-o zi, el s-a săturat de batjocura aceasta și a spus:

- Gata! M-ați enervat prea rău, așa că o să plec de aici!

Și așa, Ciocportocaliu a plecat zburând cu gândul să își caute o nouă colonie. Pe drum, el a văzut un Pițigoi care era blocat de o creangă.

- Ajutor! strigă Pițigoiul.

Porumbelul a aterizat și l-a ajutat pe pițigoiul blocat.

- Mulțumesc! Dar tu, porumbelule, de ce ai un cioc portocaliu?

- Nici eu nu știu, micuțule pițigoi.

- Bine! Dar cum te pot răsplăti? întrebă pițigoiul.

- Eu îmi caut o colonie de porumbei, eu vin din cea din Sud.

- Păi este o colonie de porumbei în Nord! răspunse pițigoiul.

Porumbelul i-a mulțumit și a continuat drumul înspre Nord. Pe drum, el a văzut un mierloi bătrân care avea nevoie de mâncare. Porumbelul a coborât să îl ajute. Mierloiul era prea bătrân ca să mai vorbească și să mai zboare. Mierloiul i-a arătat că nu mai poate ajunge la un măr, dar nu era orice măr, ci unul care îl putea salva pe Mierloi.

Porumbelul s-a urcat și a dat cu ciocul în el, dar a observat că nu reușeste singur. În timp ce se gândea la o soluție, el a văzut un porumbel cu un cioc mic care plângea. Ciocportocaliu simțea empatie pentru porumbel și a vorbit cu el:

- Nu plânge! Îți voi fi eu prieten!

- Chiar? întrebă porumbelul.

- Da! răspunse Ciocportocaliu.

Și cei doi s-au împrietenit și l-au hrănit pe Mierloiul bătrân.

- Vă mulțumesc! Uitați-vă recompensa!

O fântână a apărut și le-a spus:

- Ciocportocaliu și Ciocmic pentru că ați dat dovadă de: bunătate, generozitate și empatie veți deveni frumoși și veți primi două colonii numai ale voastre.

Odată cu transformarea, Ciocportocaliu era mai mare și avea niște picioare mai puternice. Aripile lui erau mai mari și complet gri și acum avea un guler alb. Iar Ciocmic acum era complet gri, cu ochii roșii și un guler negru.

Și așa Ciocportocaliu devenise primul porumbel gulerat, iar Ciocmic primul gugustiuc din lume.

Patrick Kovari, clasa a VI-a

Păstrătoarea timpului

Într-o vreme de mult uitată, zeii și-au împărțit din responsabilități. Chronis a fost aleasă să păzească Timpul – cel mai prețios element al Universului. Chronis este o ființă magică care controlează Timpul și are grijă ca Trecutul, Prezentul și Viitorul să nu se intersecteze.

Chronis își poate schimba înfățișarea după dorința sa, putând lua înfățișarea unui copil, a unei fete tinere sau a unei bătrâne, dar având întotdeauna părul lung și argintiu. Ochii ei par să vadă tot ceea ce s-a întâmplat și ce urmează să se întâmple.

Chronis este o ființă bună și înțeleaptă. Ea ajută oamenii în momentele dificile sau când se află în fața unei decizii importante. Cu toate că nu o recunosc, oamenii simt că au primit ajutorul unei ființe magice. Dar ea poate fi și necruțătoare cu cei care își irosesc timpul.

Legendele despre Chronis ne învață că timpul nu poate fi schimbat, dar fiecare moment din viață are un scop și un sens pe care trebuie să îl înțelegem și să îl acceptăm.

CREATIVE SEB

III. Rețete de toamnă

Plăcintă cu dovleac

Blat

Ingrediente blat: 2 ouă, 150 de grame de zahăr,

1 plic de praf de copt, 5 grame de sare, 2 linguri de smântână, 300 de grame de făină și 200 de grame de unt.

Ingrediente umplutură: dovleac ras, 100 de grame de zahăr și o lingură de ulei.

Mod de preparare:

În primul rând, amestecăm: făina, zahărul, sarea și praful de copt. Apoi, batem ouăle, topim untul. După aceea, turnăm untul topit, ouăle bătute și cele două linguri de smântână în amestecul de mai sus, apoi amestecăm bine.

Apoi, întindem coca fromând o foaie subțire.

După aceea, trecem la umplutură. Se amestecă dovleacul ras, zahărul și lingura de ulei. Amestecul făcut îl turnăm peste foia întinsă. Se împăturește foia ca să poată fi pusă în tavă.

În cele din urmă, punem tava în cuptorul încălzit la 180 de grade și o lăsăm acolo până se rumenește.

Sper să vă placă!

Vlad Ioniță, clasa a VII-a

Biscuiți cu dovleac (Pumpkin Cookies)

Ingrediente:

- 1 cană piure dovleac
- 1/3 cană zahăr (sau mai puțin, depinde de gust)
- 1/3 cană zahăr brun
- 1/3 cană unt, la temperatura camerei
- 1 ou
- 1 linguriță esență de vanilie
- 1 3/4 căni făină
- 1/2 linguriță bicarbonat de sodiu
- 1/2 linguriță praf de copt
- 1 linguriță pumpkin spice
- 1/4 linguriță sare
- 1/2 cană ciocolată (biluțe sau tocată, opțional),

Instrucțiuni:

1. Pregătirea cuptorului: Preîncălzește cuptorul la 180° C și tapetează o tavă cu hârtie de copt.
2. Amestecul ingredientelor umede: Într-un bol mare, bate untul cu zahărul și zahărul brun până devine cremos. Adaugă oul, piureul de dovleac și esența de vanilie, amestecând bine.
3. Amestecul ingredientelor uscate: Într-un alt bol, combină făina, bicarbonatul de sodiu, praful de copt, pumpkin spice și sarea.
4. Combinarea: Adaugă ingredientele uscate în amestecul umed și amestecă până se omogenizează. Dacă dorești, adaugă chipsurile de ciocolată.
5. Formarea biscuiților: Folosește o lingură pentru a forma biscuiți și așează-i pe tava pregătită, lăsând puțin spațiu între ei.
6. Coacerea: Coace biscuiții timp de 10-12 minute, sau până devin ușor aurii pe margini. Lasă-i să se răcească pe tavă câteva minute, apoi transferă-i pe un grătar pentru a se răci complet.

Servire:

Acești biscuiți cu dovleac sunt moi, aromati și perfecți pentru a fi savurați cu o băutură caldă!

Poftă bună!

Iris Tudor, clasa a VI-a

Chec

Ingrediente

1. 5 albusuri de ou
2. 5 galbenusuri de ou
3. 200g zahar granulat
4. 4 lingurite de ulei
5. 2 linguri de cacao
6. 2 pliculete zahar vanilat
7. 1 lingurita praf de copt
8. 1 lingurita de sare

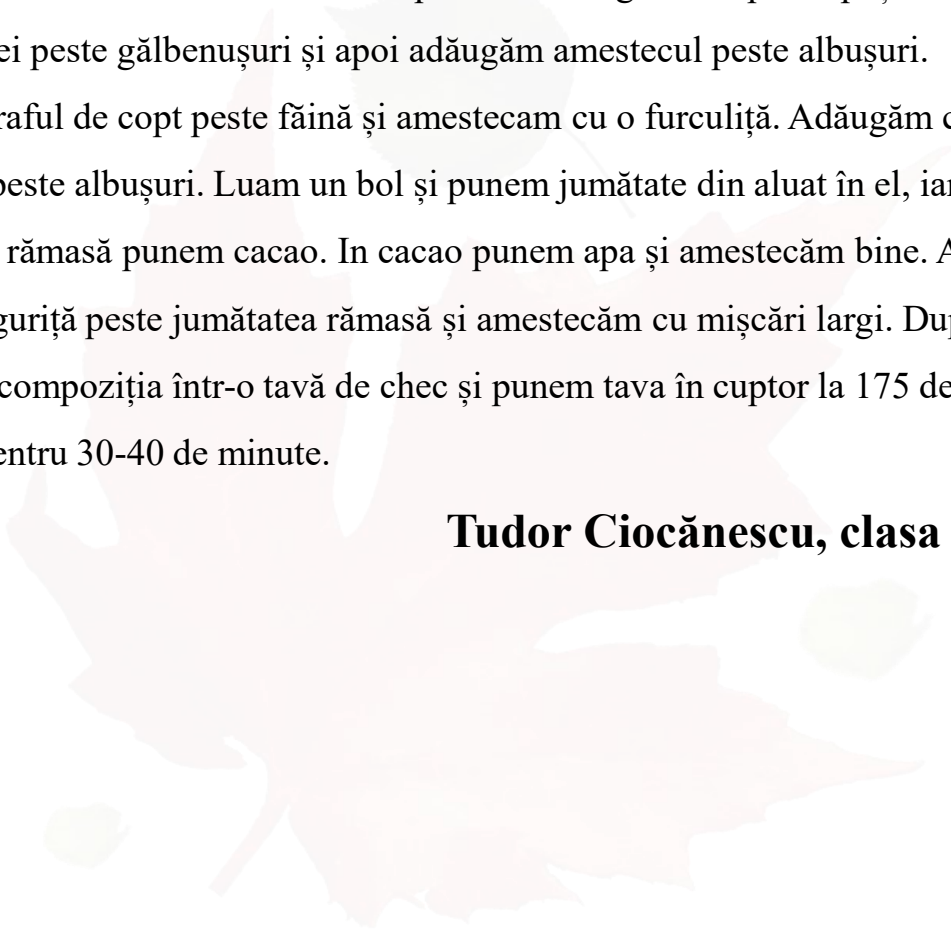

Mod de preparare

Punem albușurile într-un mixer și adăugăm sarea. Incepem să mixam la viteză mică, batem albușurile până se fac spumoase. Peste albuș punem zahărul vanilat și începem să amestecam din nou. Vom pune zahărul granulat pe tot puțin câte puțin. Punem ulei peste gălbenușuri și apoi adăugăm amestecul peste albușuri.

Punem praful de copt peste făină și amestecam cu o furculiță. Adăugăm câte o linguriță peste albușuri. Luam un bol și punem jumătate din aluat în el, iar în jumătatea rămasă punem cacao. În cacao punem apa și amestecăm bine. Adăugăm câte o linguriță peste jumătatea rămasă și amestecăm cu mișcări largi. După aceea, adăugăm compoziția într-o tavă de chec și punem tava în cuptor la 175 de grade Celsius pentru 30-40 de minute.

Tudor Ciocănescu, clasa a VII-a

Healthy Smoothies & Shakes

Watermelon smoothie with lime:

For 2 persons:

- o 1 lime;
- o 50 g brown sugar;
- o 500 g watermelon;
- o Ice.

PREPARATION:

1. Wash the lime, grate the peel and squeeze. Bring the sugar, peel, lime juice and 200 ml of water to a boil, then boil on low heat for another 3 minutes, mixing continuously. At the end, the syrup is strained and left to cool.

2. Peel and pit the melons, with the exception of 2 slices that are kept for decoration. The pulp is mashed and mixed with the syrup from point 1. The drink is distributed in glasses, which are then filled with ice. At the end, the glasses are decorated with mint and watermelon slices.

For 2 persons:

- 2 apples
- 2 carrots
- 1 teaspoon of maple syrup
- 1 teaspoon of lemon juice

Apple smoothie with

1. Wash the apples and carrots and squeeze the water. Cut the apples into quarters, remove the pits, and peel and cut the carrots. The pieces are then mashed in a blender.

Apple juice

2. The puree is seasoned to taste with maple syrup and freshly squeezed lemon juice. Apple juice is added to give the smoothie the desired consistency. The drink is served immediately, with ice cubes according to preferences.

RELAXING DRINK WITH

For 2 persons:

- 250 ml of milk
- 2 teaspoons of honey
- 1 teaspoon of brown sugar
- ice
- 30 g of white and dark chocolate flakes
- freshly grated nutmeg
- cinnamon sticks

1. Pour the milk into the saucepan, heat it slightly and dissolve the honey and sugar in it. The mixture is then left to cool.

2. Put ice in a shaker, pour cold milk. It is stirred well, then the drink is distributed in glasses and decorated with chocolate flakes, nutmeg and cinnamon sticks.

CREATIVE SEB

IV. Documentare

Melcii sunt extraordinari!

Melcul este o gastropoda cu cochilie. Numele de „melc” este folosit pentru majoritatea membrilor din clasa Gastropoda.

Gastropoda este cel mai numeros grup de moluste cuprinzând peste 90000 de specii care sunt adaptate și la viața terestră și la cea acvatică.

Anatomia melcului este una foarte interesantă de care nu se interesează mulți dar merită observată! În primul rând avem corpul care este moale și acoperit în general cu o cochilie în spirală. De

asemenea, are patru tentacule sensibile la cap, dintre care două au ochii lui în vârf care se numără ca fiind doi. Are un număr impresionant de trei buze pentru gura lui circulară. El se deplasează lent cu ajutorul piciorului din spate (partea lui din spate). Are o nutriție fitofagă, hrana de bază fiind frunzele și se nasc din ouă depuse pe sau sub pământ cu cochilii transparente. Are toate organele interne în afară de creier în cochilie. Ei au porul de respirat la baza gâtului înainte de cochilie. Și... cum să spun... locul pe unde își face „treburile” prin fața cochiliei. Creierul lui este mai mult un minicreier care este situat în față.

Unii melci se pot comporta deopotrivă ca masculi într-un sezon și ca femele în altul. Alții joacă ambele roluri, fiind fertili în mod simultan. Când melcul este dezvoltat, ceea ce poate dura ani de zile, împerecherea are loc primăvara târziu sau

la începutul verii. El își depune ouăle într-o groapă săpată cu capul și piciorul.

6 specii de melci:

Melcul de măr

Melcul de măr este un melc din familia Ampullariidae. Melcul de măr este cel mai comun melc întâlnit în acvaristica din România. Sunt multe variante de culoare

a cochiliei, cea mai comună culoare a cochiliei este galben.

Melcul de măr se hrănește cu resturi de pești și plante intrate în putrefacție se mai hrănește și cu mâncarea pestilor căzută la fundul acvariului. Melcul de măr uneori

consuma și alge sau mucegaiul ce se formează de pe lemnele nou introduse în acvariu.

Melcul African terestru gigant

Specie de melc terestru african gigant din familia Achatinidae, originara din Africa

Subsahariana, Togo, Benin, Ghana și Nigeria. De dimensiuni medii până la foarte mari, melcii din acest gen au cochilii cu o formă ovală și adesea cu dungi colorate.

El mănâncă fructe și legume, hârtie și carton. Uneori mănâncă nisip, pietre foarte mici, oase din carcase și chiar beton ca surse de calciu.

Melcul de livadă

Melcul de livadă are o cochilie de până la 5 cm înălțime și aprox 4,5 cm diametru.

Este răspândit în toată Europa, cu excepția zonelor nordice, și preferă

arbuștii ca landșaft. Este erbivor se hrănește cu plante mici și proaspete, dar și cu viță-de-vie.

Pentru a-și menține cochilia sănătoasă, consumă săruri de calciu.

El este activ din Primăvara până la primele zile cu temperaturi negative, când se pregătește de hibernare.

Dormitează până în martie într-un culcuș aflat la aprox. 30 cm sub pământ, pe care, de regulă, nu și-l schimbă. În timpul somnului, se închide ermetic în cochilie cu ajutorul unui “dop” calcaros, cu atât mai gros cu cât e mai rece vremea.

Melcul roman

Melcul roman era găsit la început doar în Europa, dar acum sunt găsiți peste tot în lume. El este numit și melcul burgund sau melcul comestibil (de ce se numește așa ?! „melcii sunt prea draguți

ca să fie mâncați).

Cochilia lui este frumos colorată cu variații de la maro la bej și este o treime din propria greutate. Are între 2,5 și 5 cm lungime. El e terestru.

Melcul verde Mediteranean

Acesta poate să crească până la 13cm. El există din anii 80. A fost descoperit în Australia și mănâncă multe tipuri de plante. Se găsește cel mai des în pădurile tropicale.

Limax

Limaxicae este un nume dat mai multor moluște gasteropode cu corpul alungit, cu cochilie redusă sau inexistentă. Spre deosebire de melci, sunt acoperiți doar cu

mucus. Fiind nevoiți să se ferească de o posibilă deshidratare, trăiesc sub pământ la răcoare, în așteptarea ploilor.

Limacșii au un rol foarte important în natură și în lanțul trofic, ei fiind omnivori, consumând aproape orice, de la resturi de vegetație la ciuperci, frunze, legume, fructe, tuberi.

Curiozități despre melci

1. Sunt peste tot, pot fi găsiți în nenumărate habitate și sunt peste 150000 de specii.
2. Au plămâni sau branhii sau amândouă! În funcție de habitatul în care trăiesc.
3. Melcii au o mângă lipicioasă care îi ajută să se lipească de copaci și de altele. Aceea mângă este testată de medici pentru a fi folosită ca adeziv pentru inimi. A fost testat doar pe porci, dar rezultatul e încurajator.
4. Unii melci au o lungime de peste 30 cm șiucid stele de mare prin a le paraliza mai întâi cu saliva lor veninoasă.
5. Majoritatea cochiliilor sunt robuste cu puține culori, dar unele sunt viu colorate și uneori păroase! Oamenii de știință cred că părul este pentru deplasarea în zone umede.

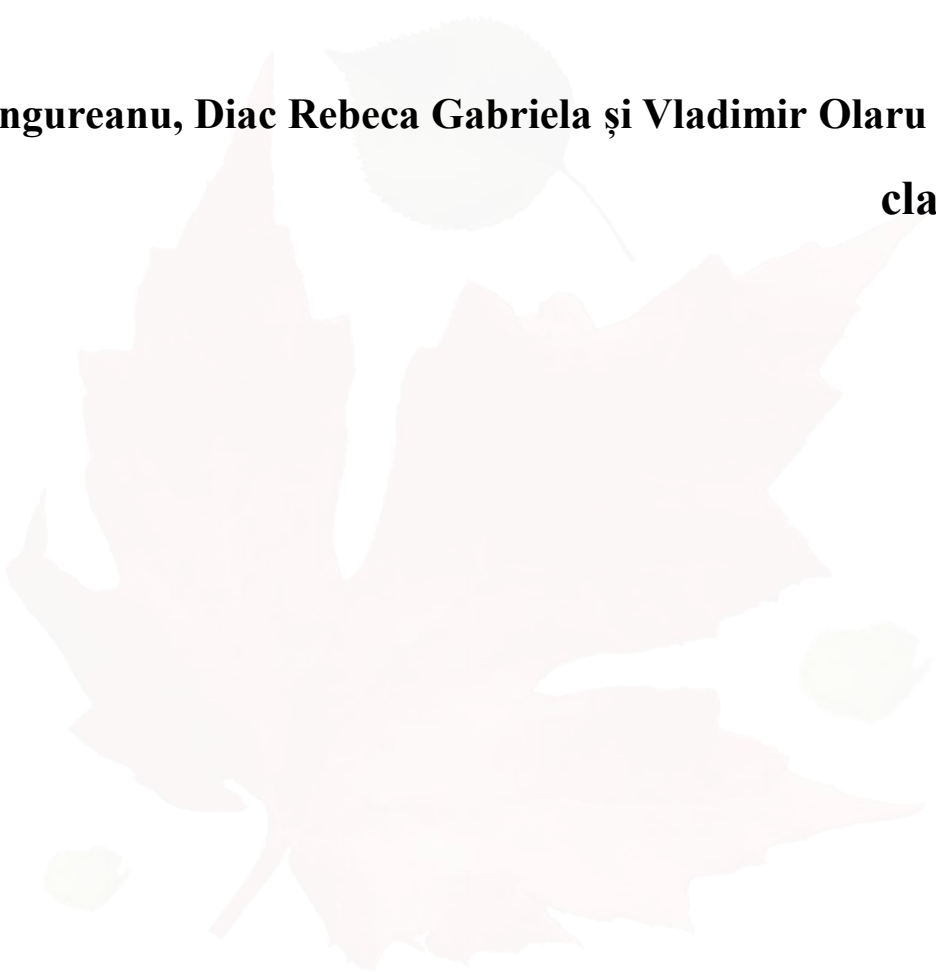
Melc, melc, codobelc
Scoate coarne bourești,
Și te du la baltă,
Și bea apă caldă,
Și te du la Dunăre,
Și bea apă tulbure,
Și te suie pe buștean,
Și mănâncă leuștean!

Sper să vă placă melcii!

Îți dorim o zi plină de melci.

Iosif Ungureanu, Diac Rebeca Gabriela și Vladimir Olaru Cristian,
clasa a V-a

Culesul viilor - superstiții și obiceiuri de toamnă la români

Încă din cele mai vechi timpuri, culesul viei, în România, a ocupat un loc aparte între muncile agricole, în sufletele oamenilor. În această perioadă, toți cei gospodari se ocupă de roadele viței-de-vie, fie că le culeg, fie că le transformă în „licoarea zeilor”, sărbătorind cum se cuvine.

Indiferent de zona României, culesul viilor și făcutul vinului aparțin lunii

Indiferent de zona României, culesul viilor și făcutul vinului aparțin lunii septembrie și începutului de octombrie. În popor, luna septembrie mai este numită „La culesul viei”, vinul fiind un aliment sacru, folosit în biserică la cele mai importante momente din

viața oamenilor (botez, cununie, înmormântare și la împărțășanie). „Făcutul lui respectă tradiții străbune”, spun iubitorii de tradiții.

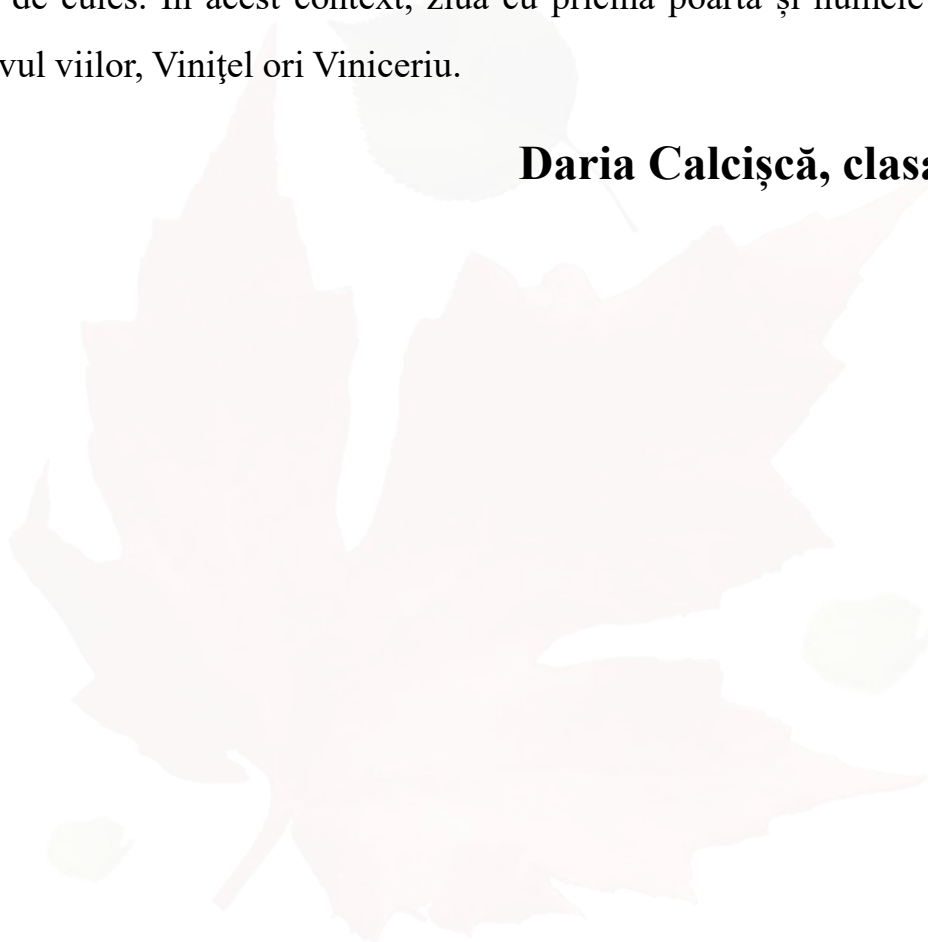
Superstiții și obiceiuri la culesul de vie:

Dincolo de muncă și distracție există superstițiile, dar și obiceiurile românești din cele mai vechi timpuri. Unele dintre ele se mai practică chiar și astăzi, în unele regiuni ale țării noastre. Spre exemplu, se spune că, în prima zi de cules la vie trebuie neaparat să dai struguri de pomană cuiva, pentru ca anul viitor

să ai parte de un rod la fel de bogat. Pentru cei care au podgorii mai mici sau mai mari de viță de vie, ziua de 14 septembrie, adică ziua Înălțării Sfintei Cruci, este o dată importantă din calendar pentru că acesta este momentul în care se dă startul sezonului de cules. În acest context, ziua cu pricina poartă și numele de Cârstov sau Ostrovul viilor, Vinițel ori Viniceriu.

Daria Calcișcă, clasa a VII-a

Cinecitta

Cinecitta este unul dintre cele mai mari studiouri de film din toată lumea. Acesta se află în Roma, Italia.

Studioul a fost înființat în 1937 de către Benito Mussolini. Acestea au fost bombardate pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Apoi, după ce au fost reconstruite, au devenit foarte populare prin anii '50 deoarece acolo s-au filmat toate filmele lui Federico Fellini. Regizorul a fost recunoscut pentru opera sa „La Dolce Vita”, care la rândul ei a popularizat monumentul renumit din Roma „Fontana di Trevi”.

Înainte ca studiourile Hollywood să fie populare, majoritatea filmelor europene și americane se filmau aici, la Cinecitta.

În interiorul muzeului găsiți o grămadă de informații legate de filmele vechi și cunoscute filmate acolo, alături de costume și părți din recuzita originală a câtorva filme. În câteva camere puteți urmări diverse secvențe din filme, puteți afla despre modul în care se făceau efectele speciale în vremea aceea și cum se filmau și editau filmele.

Cinecitta lucra cu peste 5000 de profesioniști - de la creatori de costume, la experți în efecte vizuale. Acolo s-au realizat peste 3000 de producții.

Studioul are în jur de 40 de hectare. Dacă vizitezi împrejurimile cu un tur ghidat, vei descoperi câteva machete ale unor monumente romane în mărime naturală care au fost folosite ca decor pentru filmarea unei secvențe.

Pe 9 august 2007, un incendiu a izbucnit, iar peste 10000 metri pătrați din studio au fost distruși. În prezent, după refacere, studioul este încă folosit, iar acolo se filmează diverse filme și emisiuni în continuare. Adevărul este că nu se mai află în anii săi de glorie, acum că Hollywood-ul este foarte cunoscut, dar Cinecitta încă oferă servicii de calitate.

Mara Miloș, clasa a VII-a

Pasiunea mea

Toți colegii mei știu că îmi place gimnastica aerobică. Este sportul meu preferat. Pentru acest sport se depune mult efort fizic.

Începătorii participă la început la doar o oră de antrenament, dar după ce devin mai experimentați, aceștia participă la două ore și jumătate de antrenament.

Dacă vrei să fii mai bun și îți place gimnastica, poți merge la concursuri. La fiecare concurs există mai multe tipuri de categorii: prima categorie este pentru 8-11 ani, a doua este pentru 12-14 ani, a treia este pentru 15-17 ani și a patra categorie este de la 18 ani în sus. Dacă ești foarte bun la categoria 15-17 ani, poți ajunge chiar la echipa de juniori a României. După vârsta de 18 ani, dacă ai performanțe foarte bune poți ajunge la Lotul Național de gimnastică aerobică.

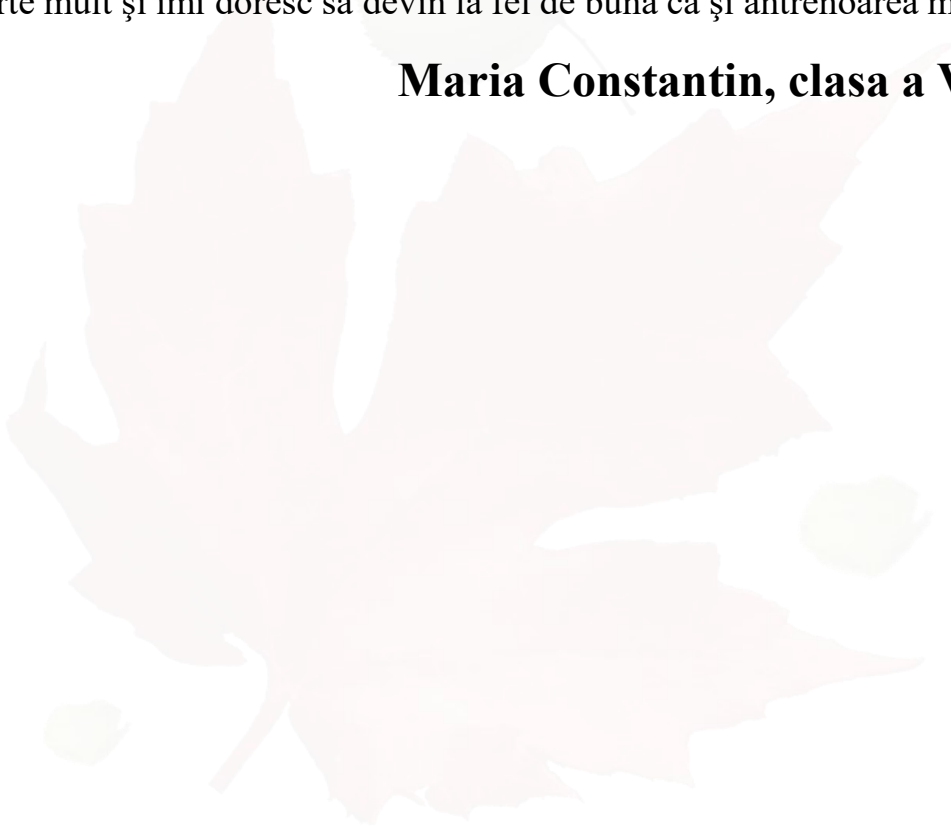

Gimnastica poate fi de patru feluri: gimnastica aerobica (pe care o urmez eu), gimnastica artistica, gimnastica ritmica si gimnastica acrobatica.

Modelul meu este antrenoearea mea, Cristina Antonescu, care este dubla campioana mondiala la gimnastica aerobica in 2006 si 2008 si campioana europeana la gimnastica aerobica in 2005.

Ea, impreuna cu sotul ei, ne antreneaza zi de zi pentru concursuri. Eu o iubesc foarte mult si imi doresc sa devin la fel de buna ca si antrenoearea mea.

Maria Constantin, clasa a VI-a

CREATIVE

SEB

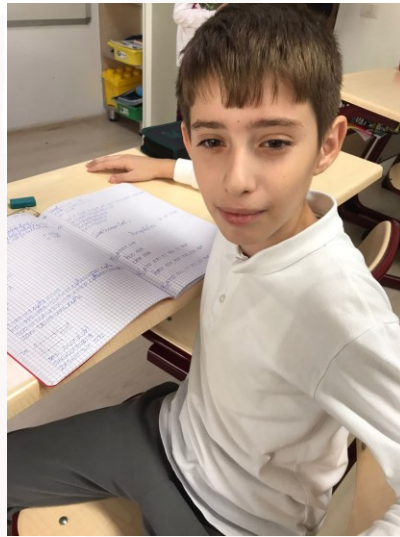
V. Projekte Auf Deutsch

Mein Tag

Erstellt von Andrei Daniel Duican

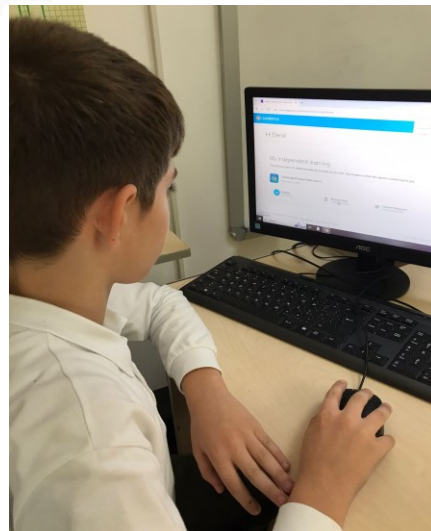
Heute Nachmittag möchte ich Mathematik.

MIERCURI
Matematica
Informatica (Prof. Carmen Splais)
Educatie fizica (Prof. Luca Andreea)
Stiinte
Limba engleza (prof. Andreea Olaru)

Am Mittwoch habe ich Mathematik, Informatik, Sport, Wissenschaften, Englisch.

Mein Lieblingsfach ist Informatik.

Über mich

Erstellt von Mihnea Toma, 4. Klasse

Ich bin Mihnea und ich bin 10 Jahre alt. Ich wohne in Bukarest, Rumänien. Ich bin Schüler in der vierten Klasse an der SEB-Schule.

Alle Fächer in der vierten Klasse sind interessant. Mir gefällt der Mittwocham besten. Am Mittwoch habe ich folgende Kurse: Mathematik, Informatik, Sport, Naturwissenschaften, Englisch, Englisch-Club. Mein Lieblingsfach ist Informatik.

SCOALA GIMNAZIALĂ SEB
CLASA a IV-a
2024-2025

PROFESOR: BURGHELEA ADRIANA

	LUNI	MARTI	MIERCURI	JOI	VINERI
8.00-8.50	Limba si literatura romana	Matematica	Matematica	Limba si literatura romana	Limba si literatura romana (lectura)
9.00-9.50	Limba si literatura romana	Istorie	Informatica (Prof. Carmen Splais)	Limba si literatura romana	Geografie
10.10-11.00	Matematica	Educatie fizica (Prof. Luca Andreea)	Educatie fizica (Prof. Luca Andreea)	Limba germana (Prof. Tiu Antonia)	Pregatire suplimentara matematica (prof)/ Educatie civica
11.10-12.00	Musica si miscare/ Pregatire pentru Evaluare Nationala	Religie Prof. (Batraneanu Mihaela)	Stiinte	Matematica	Pregatire pentru Concursuri + Evaluare Nationala
12.10-13.00	Limba engleza (prof. Andreea Olaru)	Arte vizuale si abilitati practice (Prof. Timotei Paul)	Limba engleza (prof. Andreea Olaru)	Joc si miscare (Prof. Luca Andreea)	Limba germana (Prof. Tiu Antonia)
	Masa de pranz	Masa de pranz	Masa de pranz	Masa de pranz	Masa de pranz
13.20-14.20	Engleza Club	Engleza Club	Engleza Club	Engleza Club	Engleza Club
14.20-18.00	Biblioteca/After/ Optionale	Biblioteca/After/ Optionale	Biblioteca/After/ Optionale	Biblioteca/After/ Optionale	Biblioteca/After/ Optionale

Meine Hobbys sind Gitarre spielen, Lesen, Schwimmen und Videospiele spielen. Von allen Computerspielen gefällt mir FIFA 24 am besten. Sehr oft spiele ich mit meinen Klassenkameraden Fußball im Schulhof.

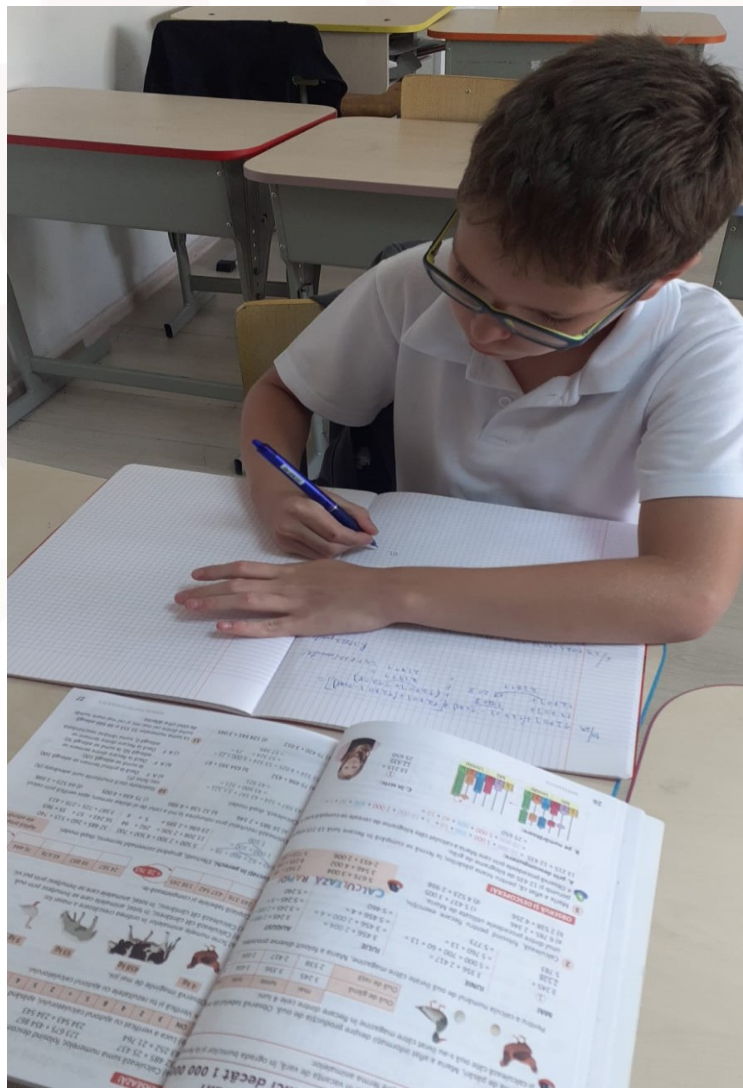

DAS BIN ICH!

Erstellt von Ștefan Burghilea, 4. Klasse

Ich heiße Ștefan.

Mein Lieblingsfach ist Sport. Heute Nachmittag mache ich Hausaufgaben.
Am Mittwoch habe ich Mathematik, Englisch, Sport, Naturwissenschaften und Informatik.

Hallo Luiza!

**Erstellt von Sofia Pușcașu und AnaMaria
Dragomir, 5. Klasse**

Luiza Becker war 11 Jahre alt und lebte bei ihrer Mutter. Der Name ihrer Mutter war Mia Adelaide Becker und sie ist 51 Jahre alt. Sie bereiteten sich auf Halloween vor.

- Mama, wo sind meine Stiefel?
- Woher soll ich das wissen? Sie werfen sie dorthin, wo Ihr Herz begehrt!
- Oh nein! Ich stelle sie immer neben die Tür!
- Okay, okay, wie du sagst. Hast du in der Nähe des Bettes nachgesehen?
- Nein, ich schaue nicht dorthin, und sie ging ins Schlafzimmer,

Luiza sucht nach Schuhen und findet sie.

- Ich habe sie gefunden!
- Ich habe es dir gesagt!

Luiza geht Kürbisse holen. Als Luiza nach Hause kommt, wird ihr etwas klar. Der Kürbis-Talk! Luiza tat es leid, dass sie den Kürbis schneiden musste, aber es ist zu spät, um einen neuen zu besorgen, und der Wettbewerb fand am nächsten Tag statt.

Am nächsten Tag: Luiza nahm den Kürbis und das Messer und ging mit ihrer Mutter in den Hof ihrer Schule. Sie nahm zunächst ein kleines Messer und versuchte, einen Kürbis daraus zu schneiden. Aber sie steckte das Messer in den Kürbis, er sagte „AU“ und alle im Wettbewerb sahen sie an. Sie wurde zur Toilette getrieben. Aus dem Badezimmer hört sie die Gewinner: den dritten Platz Tom

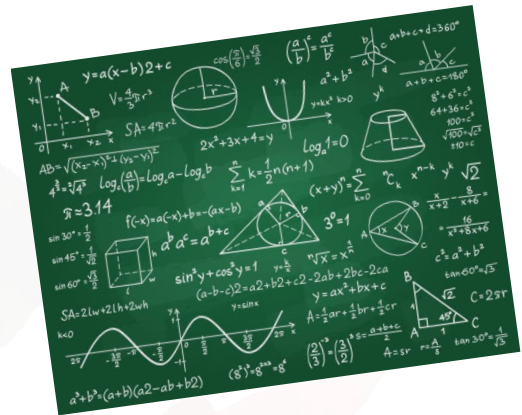
Sprencken, den zweiten Platz Jessica Kaufman, den ersten Platz... Luiza Becker!
Luiza hört ihren Namen und dann schreien alle nach ihr. Dann verlässt sie das
Badezimmer und holt den Preis ab.

Empfangen Sie ihre Auszeichnung und nehmen Sie an der Parade in der folgenden
Woche teil. Platz drei erhalten: feiern Sie ihn mit Ihrer Familie und Freunden.

Ich

Erstellt von Rareș Nechita, 4. Klasse

Ich heiße Rares. Ich bin zehn Jahre alt. Mein Lieblingsfach in der Schule ist Mathematik. Am Mittwoch habe ich Mathematik, Informatik, Sport, Biologie und Englisch. Meine Lieblingsfarbe ist Blau. Mein Lieblingstier ist der Rote Panda. Mein Haustier ist ein Kater. Er heißt Olaf. Er ist süß. Meine Familie besteht aus fünf Mitgliedern. Mein Deutschlehrerin ist Frau Antonia. Mein Lieblingswort auf Deutsch ist Meerschweinchen. Ich liebe Deutschkurse. Ich liebe es zu lesen.

Herbstferien in Deutschland

**Erstellt von Natalia Roșu und Ioana Bodean, 5.
Klasse**

1. Am 3. Oktober feiert Deutschland den „Tag der Deutschen Einheit“, einen Nationalfeiertag anlässlich der Wiedervereinigung des Landes im Jahr 1990. Dieser historische Moment markiert das Ende der Teilung Deutschlands, das vier Jahrzehnte lang in zwei getrennte Staaten geteilt war: die Bundesrepublik Deutschland und die Republik Deutscher Demokrat. Am 3. Oktober 1990 schlossen sich die beiden Staaten zusammen. Der Tag der Deutschen Einheit symbolisiert somit die Wiederherstellung der nationalen Einheit und der gemeinsamen Identität des deutschen Volkes. Dieser Feiertag ist durch eine Reihe von Veranstaltungen gekennzeichnet, die im ganzen Land stattfinden, von Paraden und Konzerten bis hin zu Feuerwerken und anderen öffentlichen Festen.
1. Am Donnerstag, dem 31. Oktober, begehen Protestanten auf der ganzen Welt den Reformationstag und erinnern an den historischen Moment im Jahr 1517, als Martin Luther seine 95 Thesen veröffentlichte. Mit seiner damaligen Kritik an der katholischen Kirche löste Luther eine Reformwelle aus, die später zur Entstehung der Evangelischen Kirche führte. Obwohl dieser Tag in Deutschland kein nationaler Feiertag ist, wird er durch besondere Gottesdienste in evangelischen Kirchen gefeiert. Auf Landesebene ist der Reformationstag ein gesetzlicher Feiertag in Brandenburg, Bremen, Hamburg, Mecklenburg-Vorpommern, Niedersachsen, Sachsen, Sachsen-Anhalt, Schleswig-Holstein und Thüringen.

1. Am Freitag, dem 1. November, feiert Deutschland Allerheiligen, eine Zeit, die dem Gedenken an alle Heiligen und Märtyrer gewidmet ist. Der Feiertag ist überwiegend katholisch: Baden-Württemberg, Bayern, Nordrhein-Westfalen, Rheinland-Pfalz und Saarland. Der Tag ist geprägt von besonderen Gottesdiensten und Momenten der Stille.

Was möchtest du heute Nachmittag machen?

Erstellt von Andrei Drăghici

Heute Nachmittag möchte ich Fußball spielen, aber meine Hand ist gebrochen.

Welche Fächer hast du am
Mittwoch?

Am Mittwoch habe ich
Mathematik, Informatik,
Sport, Naturwissenschaften,
Englisch.

Am Mittwoch habe ich die
schönsten Fächer.

	LUNI	MARTI	MIERCURI	JOI	VINERI
8.00-8.50	Limba si literatura romana	Matematica	Matematica	Limba si literatura romana	Limba si literatura romana (lectura)
9.00-9.50	Limba si literatura romana	Istorie	Informatica (Prof. Carmen Splais)	Limba si literatura romana	Geografie
10.10-11.00	Matematica	Educatie fizica (Prof. Luca Andreea)	Educatie fizica (Prof. Luca Andreea)	Limba germana (Prof. Tiu Antonia)	Pregatire suplimentara matematica (prof)/ Educatie civica
11.10-12.00	Muzica si miscare/ Pregatire pentru Evaluare Nationala	Religie Prof. (Batraneanu Mihaela)	Stiinte	Matematica	Pregatire pentru Concursuri + Evaluare Nationala
12.10-13.00	Limba engleza (prof. Andreea Olaru)	Arte vizuale si abilitati practice (Prof. Timofei Paul)	Limba engleza (prof. Andreea Olaru)	Joc si miscare (Prof. Luca Andreea)	Limba germana (Prof. Tiu Antonia)
	Masa de pranz	Masa de pranz	Masa de pranz	Masa de pranz	Masa de pranz
13.20-14.20	Engleza Club	Engleza Club	Engleza Club	Engleza Club	Engleza Club
14.20-18.00	Biblioteca/After/ Optionale	Biblioteca/After/ Optionale	Biblioteca/After/ Optionale	Biblioteca/After/ Optionale	Biblioteca/After/ Optionale

Was ist dein Lieblingsfach?

Mein Lieblingsfach ist Sport und ich kann es kaum erwarten, meinen Gips abzunehmen, damit ich spielen kann.

Mein Nachmittag

Erstellt von Alexandra Anton, 4. Klasse

Ich habe die Schule beendet. Ich bin zu Hause.

Heute Nachmittag möchte ich schwimmen.

Mittwoch
Mathematik
Informatik
Sport
Naturwissenschaft
Englisch

Ich mag Schwimmen. Ich habe einen rosa Badeanzug. Ich schwimme jede Woche, am Freitag.

Am Mittwoch habe ich Mathematik, Informatik, Sport, Naturwissenschaft und Englisch. Am Mittwoch mag ich Informatik.

Aber, mein Lieblingsfach ist Kunst. Ich habe am Dienstag Kunst. Ich male gern Blumen.

Malen macht mich glücklich.

Die Schnecke

**Erstellt von Iosif Ungureanu und Rebeca Gabriela
Diac, 5. Klasse**

Heute erzählen wir die Geschichte von Felix.

Felix ist eine Schnecke. Er ist sehr schön und toll und super und alles. Felix ist die süßeste Schnecke in der Welt.

Jetzt erzählen wir die Geschichte:

Eines Tages hatten wir die Sportstunde und suchten nach Nüssen. Aber wir fanden eine Schnecke. Ich gab sie Rebeca.

Sie war sehr glücklich für die Schnecke und die ganze Klasse spielte mit ihr.

Rebeca sagte 'Sie ist sehr schön'.

Aber als wir ins Klassenzimmer gingen, sah die Rumänischlehrerin die Schnecke. Sie bat die Deutschlehrerin, die Schnecke zu nehmen und sie in die Natur zu befreien.

Das war die Geschichte von Felix. Wir hoffen, sie hat Ihnen gefallen!

Glückliche Schnecke | Freie Schnecke

Felix - die Schnecke ist jetzt frei und wir vermissen ihn.

Viel Glück, Felix.

OKTOBERFEST

Erstellt von Ingrid Toma, 3. Klasse

Oktoberfest in München ist das größte Bierfest aus Deutschland.

Es wird seit 1810 jährlich. Dort es gibt ein Karnaval von Mitte September bis Anfang Oktober. Es gibt andere Stadte in der Welt mit Oktoberfest. Das Fest dauert 17 oder 18 Tagen. Jedes Jahr die Menschen trinken 8 Millionen Liter Bier und es wird 6 Millionen Besucher.

Die Attraktionen sind bunte Trachten, historische Fahrgeschäfte, Museumszelt mit Kinderprogramm und bayerischem Brachtum.

CREATIVE SEB

VI. Artiștii de la SEB

Sofia Talaba, clasa a IV-a

Mara Miloș, clasa a VII-a

